Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2024. gada 4. oktobrī*

Satura rādītājs

I. Atbilstošās tiesību normas . . . 5

A. Direktīva 2014/59/ES . . . 5

B. VNM regula . . . 6

II. Tiesvedības priekšvēsture . . . 15

A. *Banco Popular* ekonomiskais stāvoklis 2016. un 2017. gadā . . . 15

B. Noregulējuma procedūras norise . . . 17

C. Strīdīgā noregulējuma shēma . . . 19

D. Fakti pēc strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas . . . 21

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums . . . 22

A. Tiesvedība Vispārējā tiesā . . . 22

B. Pārsūdzētais spriedums . . . 23

IV. Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā . . . 23

V. Par apelācijas sūdzību . . . 24

A. Ievada apsvērumi . . . 24

B. Par pirmo un ceturto līdz sesto pamatu, kas attiecas uz LESD 296. panta, VNM regulas 18. panta, VNV rūpības pienākuma, Hartas 47. panta, ECPAK 6. panta un sacīkstes principa pārkāpumu . . . 25

1. Par piekto pamatu . . . 25

a) Lietas dalībnieku argumenti . . . 25

* Tiesvedības valoda – spāņu.

b) Tiesas vērtējums 27

1) Par pieņemamību 27

2) Par lietas būtību 28

2. Par pirmo pamatu 32

a) Lietas dalībnieku argumenti 32

b) Tiesas vērtējums 33

1) Par pieņemamību 33

2) Par lietas būtību 34

i) Par pirmā pamata pirmo daļu 34

ii) Par pirmā pamata otro daļu 35

3. Par ceturto pamatu 37

a) Lietas dalībnieku argumenti 37

b) Tiesas vērtējums 37

4. Par sesto pamatu 38

a) Lietas dalībnieku argumenti 39

b) Tiesas vērtējums 39

1) Par pieņemamību 39

2) Par lietas būtību 40

C. Par septīto pamatu, kas attiecas uz Hartas 17. un 52. panta, kā arī LES 5. panta 4. punkta pārkāpumu 41

1. Lietas dalībnieku argumenti 41

2. Tiesas vērtējums 42

a) Par pieņemamību 42

b) Par lietas būtību 43

D. Par otro pamatu, kas attiecas uz VNM regulas 14. un 20. panta, Direktīvas 2014/59 39. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu 48

1. Lietas dalībnieku argumenti 48

2. Tiesas vērtējums 49

a) Par pieņemamību 49

b) Par lietas būtību 50

1) Par otrā pamata pirmo un ceturto daļu 50

2) Par otrā pamata otro daļu 52

E. Par trešo un astoto pamatu, kas attiecas uz tiesību uz īpašumu un samērīguma principa pārkāpumu 53

1. Par trešo pamatu 53

a) Lietas dalībnieku argumenti 53

b) Tiesas vērtējums 54

1) Par pieņemamību 54

2) Par lietas būtību 54

2. Par astoto pamatu 56

a) Lietas dalībnieku argumenti 56

b) Tiesas vērtējums 57

VI. Par tiesāšanās izdevumiem 58

Apelācija – Ekonomikas un monetārā politika – Banku savienība – Regula (ES) Nr. 806/2014 – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms – Noregulējuma procedūra, kas piemērojama gadījumā, ja vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga – Noregulējuma shēmas pieņemšana attiecībā uz *Banco Popular Español SA* – 18. panta 1. punkts – Nosacījumi, kas piemērojami noregulējuma shēmas pieņemšanai – Vienotās noregulējuma valdes (VNV) pienākumi – Rūpības pienākums – Pienākums norādīt pamatojumu – 88. pants – Konfidencialitātes pienākums – 14. pants – Noregulējuma mērķi – Attiecīgas vienības pārdošana – Pārdošanas nosacījumi un piedāvājuma pieņemšanas nosacījumi – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 17. pants – Akcionāru tiesības uz īpašumu – Regulas Nr. 806/2014 spēkā esamība

Lietā C-535/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 9. augustā iesniegusi

Aeris Invest Sàrl, Luksemburga (Luksemburga), ko sākotnēji pārstāvēja *E. Galán Burgos*, *R. Vallina Hoset* un *M. Varela Suárez, abogados*, pēc tam – *C. Jaramillo Samper*, *R. Vallina Hoset* un *M. Varela Suárez*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Flynn*, *P. Němečková*, *A. Nijenhuis*, *A. Steiblytė* un *D. Triantafyllou*, pārstāvji, kam palīdz *J. Rivas Andrés*, *abogado*,

Vienotā noregulējuma valde (VNV), ko pārstāv *H. Ehlers*, *M. S. Fernández Rupérez*, *A. R. Lapresta Bienz* un *J. Rius Riu*, pārstāvji, kam palīdz *F. B. Fernández de Trocóniz Robles*, *abogado*, *B. Meyring* un *S. Schelo*, *Rechtsanwälte*,

atbildētājas pirmajā instancē,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *L. Aguilera Ruiz* un *M. J. Ruiz Sánchez*, pārstāvji,

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *J. Etienne*, *P. López-Carceller*, *M. Menegatti*, *L. Stefani* un *L. Visaggio*, pārstāvji,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *J. Haunold*, *H. Marcos Fraile* un *A. Westerhof Löfflerová*, pārstāves,

Banco Santander SA, Santandera [*Santander*] (Spānija), ko pārstāv *J. Remón Peñalver*, *J. M. Rodríguez Cárcamo*, *A.M. Rodríguez Conde* un *D. Sarmiento Ramírez-Escudero*, *abogados*,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], A. Kumins [*A. Kumin*] un I. Ziemele,

ģenerāladvokāte: T. Čapeta [*T. Ćapeta*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2024. gada 14. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Aeris Invest Sàrl* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 1. jūnija spriedumu *Aeris Invest*/Komisija un VNV (T-628/17, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2022:315), ar kuru tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) izpildsesijas 2017. gada 7. jūnija Lēmumu SRB/EES/2017/08 par *Banco Popular Español SA* noregulējuma shēmas pieņemšanu (turpmāk tekstā – "strīdīgā noregulējuma shēma"), kā arī Komisijas Lēmumu (ES) 2017/1246 (2017. gada 7. jūnijs), ar ko apstiprina *Banco Popular Español S.A.* noregulējuma shēmu (OV 2017, L 178, 15. lpp., un labojums OV 2017, L 320, 31. lpp.).

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Direktīva 2014/59/ES

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 38. panta "Uzņēmuma pārdošanas instruments" 2. punktā ir noteikts:

"Pārvedumu saskaņā ar 1. punktu veic saskaņā ar komerciāliem nosacījumiem, ņemot vērā apstākļus, un saskaņā ar [Eiropas] Savienības valsts atbalsta regulējumu."

3 Šis direktīvas 39. pantā "Uzņēmuma pārdošanas instruments – procedūras prasības" 2. punktā ir noteikts:

"Neskarot Savienības valsts atbalsta regulējumu, 1. punktā minēto tirgošanu attiecīgā gadījumā veic saskaņā ar šādiem kritērijiem:

a) tā ir iespējami pārredzama un nerada maldinošu priekšstatu par iestādes aktīviem, tiesībām, saistībām, akcijām vai citiem īpašumtiesību instrumentiem, ko noregulējuma iestāde iecerējusi pārvest, tajā ņem vērā konkrētos apstākļus un jo īpaši nepieciešamību saglabāt finanšu stabilitāti;

b) to veicot, nedrīkst piemērot nepamatoti labvēlīgu vai diskriminējošu attieksmi pret iespējamiem pircējiem;

[..]

f) tās mērķis ir panākt maksimālu pārdošanas cenu attiecīgajām akcijām vai citiem īpašumtiesību instrumentiem, aktīviem, tiesībām vai saistībām.

Ievērojot pirmās daļas b) apakšpunktu, šajā punktā noteiktie principi nekavē noregulējuma iestādi izteikt piedāvājumus iespējamiem pircējiem.

[..]"

B. VNM regula

4 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VNM regula"), 24., 26., 58. un 116. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

"(24) Ņemot vērā to, ka noregulējuma politiku var pieņemt tikai Savienības iestādes un ka ikvienas konkrētās noregulējuma shēmas pieņemšanā tiek atstāta zināma rīcības brīvība, ir jāparedz atbilstoša [Eiropas Savienības] Padomes un [Eiropas] Komisijas iesaistīšanās, jo tās ir iestādes, kas saskaņā ar LESD 291. pantu var izmantot īstenošanas pilnvaras. Ar Valdes pieņemtajiem noregulējuma lēmumiem saistīto rīcības brīvības aspektu novērtēšana būtu jāveic Komisijai. Ņemot vērā noregulējuma lēmumu būtisko ietekmi uz dalībvalstu finansiālo stabilitāti un Savienību kopumā, kā arī uz dalībvalstu fiskālo suverenitāti, ir svarīgi, lai īstenošanas pilnvaras pieņemt atsevišķus ar noregulējumu saistītus lēmumus tiktu uzticētas Padomei. Tādēļ Padomei pēc Komisijas ierosinājuma būtu efektīvi jāpārbauda Valdes veiktais sabiedrības interešu pastāvēšanas izvērtējums un jāizvērtē jebkādas būtiskas izmaiņas [Vienotā noregulējuma fonda (turpmāk tekstā – "Fonds")] līdzekļu summā, ko paredzēts izmantot konkrētai noregulējuma darbībai. Turklāt Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt deleģētos aktos, lai precizētu kritērijus vai nosacījumus, kuri Valdei jāņem vērā tās dažādo pilnvaru īstenošanā. Šādai noregulējuma uzdevumu uzticēšanai nekādā gadījumā nevajadzētu apgrūtināt finanšu pakalpojumu iekšējā tirgus darbību. Tādēļ [Eiropas Banku iestādei (EBI)] būtu jāsaglabā sava loma un visas pašreizējās pilnvaras un uzdevumi, proti, tai būtu jāpilnveido un jāveicina visām dalībvalstīm piemērojamo Savienības tiesību aktu konsekventa piemērošana un jāsekmē uzraudzības prakses konverģence visā Savienībā.

[..]

(26) [Eiropas Centrālajai bankai (ECB)] kā uzraudzības iestādei [Vienotā uzraudzības mehānisma (VUM), kas izveidots ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.),] satvarā un Valdei būtu jāspēj novērtēt to, vai kredītiestāde kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga un vai ir pamatotas izredzes, ka jebkāda alternatīva privātā sektora vai uzraudzības darbība pieņemamā laikposmā novērstu tās maksātnespēju. Valdei, ja tā uzskata, ka ir apmierināti visi noregulējuma sākšanai nepieciešamie nosacījumi, būtu jāpieņem noregulējuma shēma. Ar noregulējuma shēmas pieņemšanu saistītā procedūra, kurā ir iesaistīta Komisija un Padome, pastiprina nepieciešamo Valdes darbības neatkarību, vienlaikus ievērojot principu, saskaņā ar kuru pilnvaras tiek deleģētas aģentūrām, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa [..].

[..]

(58) Vienības, kas kļūst maksātnespējīga, likvidācija saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru varētu apdraudēt finanšu stabilitāti, pārtraukt būtisku pakalpojumu sniegšanu un ietekmēt noguldītāju aizsardzību. Šādā gadījumā noregulējuma instrumentu piemērošana ir sabiedrības interesēs. Tādēļ noregulējuma mērķiem vajadzētu būt šādiem: nodrošināt būtisku pakalpojumu sniegšanas nepārtrauktību, saglabāt finanšu sistēmas

stabilitāti, mazināt stimulus nepiesardzīgai rīcībai, līdz minimumam samazinot paļaušanos uz finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem, kuru sniedz vienībām, kas kļūst maksātnespējīgas, un aizsargāt noguldītājus.

[..]

(116) Par noregulējuma darbībām būtu pienācīgi jāziņo un, ievērojot nedaudzos šajā regulā paredzētos izņēmumus, tie būtu jādara zināmi atklātībai. Tomēr, tā kā informācija, ko Valde, valstu noregulējuma iestādes un to profesionālie padomdevēji iegūst noregulējuma laikā, var būt sensitīva, pirms noregulējuma lēmuma publiskošanas šai informācijai būtu jāpiemēro dienesta noslēpuma prasības. Ir jāņem vērā tas, ka informācijai par noregulējuma plānu saturu un sīkāku izklāstu, kā arī par šo plānu izvērtēšanas rezultātiem var būt tālejoša ietekme, jo īpaši uz attiecīgajiem uzņēmumiem. Jebkāda informācija, ko sniedz attiecībā uz lēmumu pirms tā pieņemšanas – vai nu par noregulējuma nosacījumu izpildi, vai par konkrēta instrumenta vai darbības izmantošanu noregulējuma laikā –, ir uzskatāma par tādu, kas ietekmē attiecīgās darbības skartās sabiedriskās un privātās intereses. Tomēr pat informācijai par to, ka Valde un valstu noregulējuma iestādes pārbauda konkrētu vienību, varētu būt negatīva ietekme uz attiecīgo vienību. Tādēļ ir jānodrošina tas, ka pastāv atbilstoši mehānismi šādas informācijas, piemēram, noregulējuma plānu satura un detaļu un jebkādu šajā sakarībā veiktu izvērtēšanu rezultātu, konfidencialitātes saglabāšanai."

5 Saskaņā ar VNM regulas 5. panta 2 panta otro daļu VNV tāpat kā Padome un Komisija ievēro, pirmkārt, saistošus regulatīvos un īstenošanas tehniskos standartus, kurus izstrādājusi EBI un pieņēmusi Komisija saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV 2010, L 331, 12. lpp.), kā arī, otrkārt, pamatnostādnes un ieteikumus, ko EBI izdevusi saskaņā ar pēdējo minēto regulu.

6 VNM regulas 14. pantā "Noregulējuma mērķi" ir noteikts:

"1. Rīkojoties saskaņā ar 18. pantā minēto noregulējuma procedūru, Valde, Padome, Komisija un, attiecīgā gadījumā, valstu noregulējuma iestādes, īstenojot savus attiecīgos pienākumus, ņem vērā noregulējuma mērķus un izvēlas tos noregulējuma instrumentus un noregulējuma pilnvaras, ar ko, pēc to ieskatiem, vislabāk sasniedzami noregulējuma mērķi, kas ir būtiski konkrētajā gadījumā.

2. Šā panta 1. punktā minētie noregulējuma mērķi ir šādi:

a) garantēt kritiski svarīgo funkciju nepārtrauktību;

b) izvairīties no ievērojami negatīvas ietekmes uz finanšu stabilitāti, jo īpaši novērst kaitīgas ietekmes izplatīšanos, tostarp tirgus infrastruktūrās, un uzturēt tirgus disciplīnu;

c) aizsargāt publiskā sektora līdzekļus, maksimāli samazinot paļaušanos uz ārkārtas finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem;

d) aizsargāt noguldītājus, uz kuriem attiecas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 2014/49/ES [(2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.)], un ieguldītājus, uz kuriem attiecas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 97/9/EK [(1997. gada 3. marts) par ieguldītāju kompensācijas sistēmām (OV 1997, L 84, 22. lpp., īpašais izdevums latviešu valodā: nodaļa 06, sējums 002, 311.–320. lpp.)];

e) aizsargāt klientu finanšu līdzekļus un klientu aktīvus.

Tiecoties panākt pirmajā daļā minētos mērķus, Valde, Padome, Komisija un, attiecīgā gadījumā, valstu noregulējuma iestādes cenšas maksimāli samazināt noregulējuma izmaksas un neiznīcināt vērtību, ja vien tas nav nepieciešams noregulējuma mērķu sasniegšanai.

3. Ievērojot dažādus šīs regulas noteikumus, noregulējuma mērķi ir vienlīdz nozīmīgi, un tos līdzsvaro atbilstīgi katra konkrētā gadījuma būtībai un apstākļiem."

7 Šīs regulas 15. panta "Vispārējie noregulējuma principi" 1. punktā ir paredzēts:

"Rīkojoties saskaņā ar 18. pantā minēto noregulējuma procedūru, Valde, Padome, Komisija un, attiecīgā gadījumā, valstu noregulējuma iestādes veic visus piemērotos pasākumus, lai nodrošinātu, ka noregulējuma darbība tiek īstenota saskaņā ar šādiem principiem:

a) zaudējumus pirmie sedz noregulējamās iestādes akcionāri;

[..]."

8 Minētās regulas 18. pantā "Noregulējuma procedūra" ir noteikts:

"1. Valde pieņem noregulējuma shēmu saskaņā ar 6. punktu attiecībā uz 7. panta 2. punktā minētajām vienībām un grupām, kā arī, ja ir izpildīti nosacījumi minēto punktu piemērošanai, 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā un 5. punktā minētajām vienībām un grupām, tikai tad, ja pēc paziņojuma saņemšanas saskaņā ar šā punkta ceturto daļu vai pēc savas iniciatīvas tā savā izpildsesijā novērtē, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga;

b) ņemot vērā laika resursus un citus būtiskus apstākļus, nepastāv pamatotas izredzes, ka alternatīvi privātā sektora pasākumi, tostarp institucionālās aizsardzības shēmas pasākumi, kas īstenoti attiecībā uz vienību, vai uzraudzītāja darbība, tostarp agrīnas intervences pasākumi vai attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšana vai konvertācija saskaņā ar 21. pantu, pieņemamā termiņā novērstu vienības maksātnespēju;

c) noregulējuma darbība ir vajadzīga sabiedrības interesēs, ievērojot šā panta 5. punktu.

Pirmās daļas a) apakšpunktā minētā nosacījuma pastāvēšanu novērtē ECB, iepriekš apspriežoties ar Valdi. Valde izpildsesijā var izdarīt šādu novērtējumu tikai pēc tam, kad ir informējusi ECB par savu nodomu, un tikai tad, ja ECB trīs kalendāro dienu laikā pēc minētās informācijas saņemšanas šādu konstatējumu neizdara. ECB nekavējoties sniedz Valdei visu attiecīgo informāciju, ko Valde pieprasa novērtējuma izdarīšanas vajadzībām.

Ja ECB novērtē, ka attiecībā uz pirmajā daļā minētu vienību vai grupu ir izpildīts šā punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētais nosacījums, tā šo novērtējumu nekavējoties paziņo Komisijai un Valdei.

Pirmās daļas b) apakšpunktā minētā nosacījuma novērtēšanu veic Valde savā izpildsesijā vai – attiecīgā gadījumā – valstu noregulējuma iestādes ciešā sadarbībā ar ECB. Arī ECB var informēt Valdi vai attiecīgo valstu noregulējuma iestādes par to, ka tā uzskata, ka ir izpildīts minētajā apakšpunktā noteiktais nosacījums.

2. Neskarot gadījumus, kad ECB ir nolēmusi pati nepastarpināti saskaņā ar [Regulas Nr. 1024/2013] 6. panta 5. punkta b) apakšpunktu veikt uzdevumus, kas saistīti ar kredītiestāžu uzraudzību, gadījumā, kad tā saņēmusi paziņojumu saskaņā ar 1. punktu vai ja Valde plāno pēc savas iniciatīvas saskaņā ar 1. punktu veikt novērtējumu shēmu attiecībā uz 7. panta 3. punktā minētu vienību vai grupu, Valde savu novērtējumu nekavējoties paziņo ECB.

[..]

4. Piemērojot šā panta 1. punkta a) apakšpunktu, tiek uzskatīts, ka vienība kļūst maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja tā atbilst vienam vai vairākiem turpmāk minētajiem nosacījumiem:

a) vienība pārkāpj prasības atļaujas atjaunošanai vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka iestāde tuvākajā laikā pārkāps prasības atļaujas atjaunošanai tā, ka tas attaisnotu ECB lēmumu atsaukt atļauju, piemēram, tāpēc, ka iestādei ir radušies vai varētu rasties zaudējumi, kuru rezultātā tiks iztērēts viss tās pašu kapitāls vai ievērojama tā daļa;

b) vienības aktīvi ir mazāki par tās saistībām vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienības aktīvi tuvākajā laikā būs mazāki par tās saistībām;

c) vienība nespēj samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienība tuvākajā laikā nespēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā;

d) ir nepieciešams ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem – izņemot gadījumus, kad, lai novērstu nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts ekonomikā un saglabātu finanšu stabilitāti, ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem izpaužas kādā no turpmāk minētajiem veidiem [..].

[..]

5. Piemērojot šā panta 1. punkta c) apakšpunktu, uzskatāms, ka noregulējuma darbība ir sabiedrības interesēs, ja tā ir vajadzīga, lai sasniegtu vienu vai vairākus [14]. pantā minētos noregulējuma mērķus un ir samērīga ar šiem mērķiem, un ja, veicot vienības likvidāciju saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru, minētie noregulējuma mērķi netiktu sasniegti tādā pašā mērā.

6. Ja 1. punktā noteiktie nosacījumi ir izpildīti, Valde pieņem noregulējuma shēmu. Noregulējuma shēma:

a) uzsāk vienības noregulējuma procedūru;

b) nosaka 22. panta 2. punktā minēto noregulējuma instrumentu piemērošanu noregulējamai iestādei, jo īpaši izslēgšanu no iekšējās rekapitalizācijas piemērošanas saskaņā ar 27. panta 5. un 14. punktu;

c) nosaka Fonda izmantojumu noregulējuma darbības atbalstam saskaņā ar 76. pantu un saskaņā ar Komisijas lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 19. pantu.

7. Tiklīdz Valde pieņēmusi noregulējuma shēmu, tā to nekavējoties nosūta Komisijai.

Komisija 24 stundu laikā no brīža, kad Valde tai nosūtījusi noregulējuma shēmu, vai nu apstiprina noregulējuma shēmu, vai iebilst pret noregulējuma shēmas diskrecionāriem aspektiem gadījumos, uz kuriem neattiecas šā punkta trešā daļa.

Komisija 12 stundu laikā no brīža, kad Valde tai nosūtījusi noregulējuma shēmu, var ierosināt Padomei:

a) iebilst pret noregulējuma shēmu, iebildumu pamatojot ar to, ka Valdes pieņemtā noregulējuma shēma neatbilst 1. punkta c) apakšpunktā minētajam sabiedrības interešu kritērijam;

b) apstiprināt Valdes pieņemtajā noregulējuma shēmā norādīto apmēru, kādā paredzēts izmantot Fonda līdzekļus, vai iebilst pret būtiskām minētās summas izmaiņām.

[..]

8. Ja Padome iebilst pret iestādes noregulējuma procedūras uzsākšanu, pamatojot savu iebildumu ar to, ka nav izpildīts 1. punkta c) apakšpunktā minētais sabiedrības interešu kritērijs, attiecīgo vienību organizēti likvidē saskaņā ar piemērojamiem valsts tiesību aktiem.

[..]”

9 Šīs regulas 20. pantā “Vērtēšana noregulējuma nolūkā” ir noteikts:

“1. Pirms Valde lemj par noregulējuma darbības veikšanu vai attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaru īstenošanu, tā nodrošina 2. pantā minētas vienības aktīvu un saistību objektīvu, piesardzīgu un reālistisku vērtējumu, ko veic persona, kas ir neatkarīga no jebkādām publiskām iestādēm, tostarp no Valdes un valsts noregulējuma iestādes, un no attiecīgās vienības.

2. Ievērojot 15. punktu, ja ir izpildītas visas 1. un 4. līdz 9. punktā izklāstītās prasības, vērtējumu uzskata par galīgu.

3. Ja neatkarīgs vērtējums saskaņā ar 1. punktu nav iespējams, Valde saskaņā ar šā panta 10. punktu var veikt 2. pantā minētās vienības aktīvu un saistību provizorisku vērtējumu.

4. Vērtēšanas mērķis ir noteikt 2. pantā minētās vienības, kas atbilst 16. un 18. pantā minētajiem noregulējuma nosacījumiem, aktīvu un saistību vērtību.

5. Vērtēšanas nolūki ir:

a) gūt informāciju, lai konstatētu, vai ir izpildīti noregulējuma nosacījumi vai kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas nosacījumi;

b) ja noregulējuma nosacījumi ir izpildīti, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par piemēroto noregulējuma darbību, ko veikt attiecībā uz 2. pantā minēto vienību;

c) ja tiek piemērotas pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par īpašumtiesību instrumentu anulēšanas vai struktūras izmaiņu apmēru un par attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas apmēru;

d) ja tiek piemērots iekšējās rekapitalizācijas instruments, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par atbilstīgo saistību norakstīšanas vai konvertācijas apmēru;

e) ja tiek piemērots pagaidu iestādes instruments vai aktīvu nodalīšanas instruments, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par pārvedamiem aktīviem, tiesībām, saistībām vai īpašumtiesību instrumentiem un lēmumu par atlīdzības apmēru, kuru paredzēts izmaksāt noregulējamajai iestādei, vai attiecīgā gadījumā īpašumtiesību instrumentu īpašniekiem;

f) ja tiek piemērots uzņēmuma pārdošanas instruments, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par pārvedamiem aktīviem, tiesībām, saistībām vai īpašumtiesību instrumentiem un vairotu noregulējuma iestādes izpratni par to, ko, piemērojot 24. panta 2. punkta b) apakšpunktu, nozīmē komerciāli nosacījumi;

g) visos gadījumos nodrošināt to, lai brīdī, kad tiek piemēroti noregulējuma instrumenti vai īstenotas pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, tiktu pilnībā atzīti visi 2. pantā minētās vienības aktīvu zaudējumi.

6. Neskarot Savienības valsts atbalsta regulējumu, vērtējums attiecīgā gadījumā pamatojas uz piesardzīgiem pieņēmumiem, tostarp attiecībā uz saistību neizpildes rādītājiem un zaudējumu līmeni. Vērtējumā netiek izdarīts pieņēmums, ka 2. pantā minētajai vienībai nākotnē varētu tikt sniegts jebkāds ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem, centrālās bankas ārkārtas likviditātes palīdzība vai centrālās bankas likviditātes palīdzība ar nestandarta nosacījumiem [..]

[..]

10. Ja situācijas steidzamības dēļ vai nu nav iespējams izpildīt 7. un 9. punkta prasības, vai piemēro 3. punktu, veic provizorisku vērtējumu. Provizoriskais vērtējums atbilst 4. punkta prasībām un, ciktāl tas konkrētajos apstākļos ir praktiski iespējams, 1., 7. un 9. punkta prasībām.

Pirmajā daļā minētajā provizoriskajā vērtējumā ar atbilstīgu pamatojumu iekļauj rezerves papildu zaudējumiem.

11. Vērtējumu, kas neatbilst visām 1. un 4. līdz 9. punktā izklāstītajām prasībām, uzskata par provizorisku vērtējumu līdz brīdim, kamēr 1. punktā minētā neatkarīga persona ir veikusi novērtējumu, kas pilnībā atbilst visām šajos punktos noteiktajām prasībām. Minēto *ex post* galīgo

vērtējumu veic, cik drīz vien iespējams. To var veikt atsevišķi no 16., 17. un 18. punktā minētā vērtējuma vai vienlaikus ar to, un abus vērtējumus var veikt viena un tā pati neatkarīgā persona, taču tie ir divi atsevišķi vērtējumi.

Ex post galīgā vērtējuma nolūki ir:

a) nodrošināt to, ka 2. pantā minētās vienības grāmatvedības dokumentos tiek atzīti visi attiecīgās vienības aktīvu zaudējumi;

b) gūt informāciju lēmuma pieņemšanas vajadzībām saskaņā ar šā panta 12. punktu par kreditoru prasījumu atjaunošanu vai par izmaksātās atlīdzības vērtības palielināšanu.

12. Ja *ex post* galīgajā vērtējumā 2. pantā minētās vienības neto aktīvu vērtības aplēse ir augstāka nekā 2. pantā minētās vienības neto aktīvu vērtības aplēse provizoriskajā vērtējumā, tad Valde var pieprasīt valsts noregulējuma iestādei:

a) īstenot pilnvaras palielināt saskaņā ar iekšējās rekapitalizācijas instrumentu norakstīto kreditoru vai attiecīgo kapitāla instrumentu īpašnieku [..] prasījumu vērtību;

b) dot norādījumus pagaidu iestādei vai aktīvu pārvaldības struktūrai veikt turpmākus atlīdzības maksājumus noregulējamai iestādei attiecībā uz aktīviem, tiesībām vai saistībām, vai attiecīgā gadījumā īpašumtiesību instrumentu īpašniekiem attiecībā uz minētajiem īpašumtiesību instrumentiem.

13. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta provizorisks vērtējums, kas izdarīts saskaņā ar 10. un 11. punktu, der par pamatu tam, lai Valde lemtu par noregulējuma darbībām, tostarp dodot norādījumus valsts noregulējuma iestādēm pārņemt kontroli pār iestādi, kura kļūst maksātnespējīga, vai par attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertēšanas pilnvaru īstenošanu.

[..]

15. Vērtējums ir Valdes lēmuma par noregulējuma instrumenta piemērošanu vai par noregulējuma pilnvaru īstenošanu vai lēmuma par kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertēšanas pilnvaru īstenošanu neatņemama sastāvdaļa. Uz pašu vērtējumu neattiecas atsevišķas pārsūdzības tiesības tiesā, bet to var pārsūdzēt kopā ar Valdes lēmumu.

16. Lai novērtētu, vai akcionāriem un kreditoriem būtu piemērots labāks režīms, ja noregulējamā iestāde būtu sākusi parasto maksātnespējas procedūru, Valde nodrošina, ka cik vien iespējams drīz pēc noregulējuma darbības vai darbību veikšanas 1. punktā minētā neatkarīga persona veic vērtēšanu. Šī vērtēšana ir atšķirīga no vērtēšanas, ko veic saskaņā ar 1. līdz 15. punktu.

[..]”

10 VNM regulas 21. panta “Kapitāla instrumentu norakstīšana un konvertācija” 1. punktā ir paredzēts:

“Valde īsteno pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, rīkojoties saskaņā ar 18. pantā izklāstīto procedūru, attiecībā uz 7. panta 2. punktā minētajām vienībām un grupām, kā arī, ja ir izpildīti nosacījumi minēto punktu piemērošanai, 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā un

5. punktā minētajām vienībām un grupām, un to veic tikai tad, ja Valde pēc tam, kad tā ir saņēmusi paziņojumu saskaņā ar otro daļu, vai pēc savas iniciatīvas izpildsesijā novērtē, ka ir izpildīts kāds vai vairāki no šādiem nosacījumiem:

a) ja pirms noregulējuma darbības ir konstatēts, ka ir atbilstība 16. un 18. pantā minētajiem noregulējuma nosacījumiem;

[..].”

11 Šīs regulas 22. pantā “Noregulējuma instrumentu vispārējie principi” ir noteikts:

“1. Ja Valde nolemj 7. panta 2. punktā minētai vienībai vai grupai, un – ja ir izpildīti 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā un 5. punktā minētie piemērošanas nosacījumi – šajos punktos minētai vienībai vai grupai – piemērot noregulējuma instrumentu un ja noregulējums radītu zaudējumus kreditoriem vai tā rezultātā tiktu konvertētas kreditoru prasības, Valde dod norādījumus valstu noregulējuma iestādēm īstenot attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaras saskaņā ar 21. pantu tieši pirms noregulējuma instrumenta piemērošanas vai vienlaikus ar tā piemērošanu.

2. Noregulējuma instrumenti, kas minēti 18. panta 6. punkta b) apakšpunktā, ir šādi:

a) uzņēmuma pārdošanas instruments;

b) pagaidu iestādes instruments;

c) aktīvu nodalīšanas instruments;

d) iekšējās rekapitalizācijas instruments.

[..]

4. Noregulējuma instrumentus piemēro 14. pantā minēto noregulējuma mērķu izpildes nolūkā saskaņā ar 15. pantā minētajiem noregulējuma principiem. Tos var piemērot vai nu atsevišķi, vai tos apvienojot, izņemot aktīvu nodalīšanas instrumentu, kuru var piemērot tikai kopā ar citu noregulējuma instrumentu.

[..]”

12 Minētās regulas 24. pants “Uzņēmuma pārdošanas instruments” ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Noregulējuma shēmā uzņēmuma pārdošanas instrumentu veido šādu elementu pārvedums pircējam, kas nav pagaidu iestāde:

a) noregulējamās iestādes emitētie īpašumtiesību instrumenti; vai

b) visi vai jebkādi noregulējamās iestādes aktīvi, tiesības vai saistības.

2. Attiecībā uz uzņēmuma pārdošanas instrumentu noregulējuma shēmā nosaka:

[..]

b) ņemot vērā noregulējuma procesa apstākļus un izdevumus, kas tajā radušies, komerciālos noteikumus, saskaņā ar kuriem valsts noregulējuma iestāde veic pārvedumu saskaņā ar [Direktīvas 2014/59] 38. panta 2., 3. un 4. punktu;

[..]

d) mehānismus, saskaņā ar kuriem valsts noregulējuma iestāde veic šo instrumentu, aktīvu, tiesību un saistību tirgošanu saskaņā ar [Direktīvas 2014/59] 39. panta 1. un 2. punktu;

e) vai tas, ka valsts noregulējuma iestāde ievēro tirgošanas prasības, varētu apdraudēt noregulējuma mērķu sasniegšanu saskaņā ar šā panta 3. punktu.

3. Valde var piemērot uzņēmuma pārdošanas instrumentu, neievērojot 2. punkta e) apakšpunktā izklāstītās tirgošanas prasības, ja tā konstatē, ka šo prasību ievērošana varētu apdraudēt viena vai vairāku noregulējuma mērķu sasniegšanu, un jo īpaši tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) tā uzskata, ka noregulējamās iestādes maksātnespēja vai iespējamā maksātnespēja rada vai palielina būtiskus draudus finanšu stabilitātei, un

b) tā uzskata, ka prasību ievērošana varētu mazināt uzņēmuma pārdošanas instrumenta efektivitāti šo draudu pārvarēšanā vai 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētā noregulējuma mērķa sasniegšanā."

13 VNM regulas 29. pants regulē veidu, kā valstu noregulējuma iestādes un VNV īsteno lēmumus, kas pieņemti saskaņā ar šo regulu, un tā 5. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka Valde savā oficiālajā tīmekļvietnē publicē vai nu noregulējuma shēmas kopiju, vai paziņojumu, kurā ir apkopota noregulējuma darbības ietekme, it īpaši ietekme uz privātajiem klientiem.

14 Minētās regulas 34. panta "Informācijas pieprasījumi" 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Lai veiktu uzdevumus, kas minēti šajā regulā, Valde var ar valstu noregulējuma iestāžu starpniecību vai tieši, pēc tam, kad tā ir informējusi valstu noregulējuma iestādes, pilnībā izmantojot visu ECB vai valstu kompetentajām iestādēm pieejamo informāciju, pieprasīt turpmāk minētajām juridiskām vai fiziskām personām sniegt visu informāciju, kas ir nepieciešama to uzdevumu veikšanai, kuri tai uzticēti ar šo regulu:

a) 2. pantā minētajām vienībām;

b) 2. pantā minēto vienību darbiniekiem;

c) trešām personām, ar kurām 2. pantā minētās vienības ir noslēgušas ārpakalpojumu līgumus par atsevišķām funkcijām vai darbībām.

2. Vienības un personas, kas minētas minētajā punktā, sniedz informāciju, kas pieprasīta, ievērojot minēto punktu. Dienesta noslēpuma prasības nevar atbrīvot minētās vienības un personas no pienākuma sniegt šādu informāciju. Pieprasītās informācijas sniegšana nav uzskatāma par dienesta noslēpuma prasību pārkāpumu."

15 VNM regulas 76. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir noteikts, ka noregulējuma shēmā VNV var izmantot Fondu tādā apmērā, kas nepieciešams, lai nodrošinātu noregulējuma instrumentu efektīvu izmantošanu nolūkā izmaksāt kompensāciju akcionāriem vai kreditoriem, ja atbilstīgi vērtējumam, kurš veikts, ievērojot 20. panta 5. punktu, viņiem ir radušies lielāki zaudējumi nekā tie, kas atbilstoši vērtējumam, kurš veikts, ievērojot 20. panta 16. punktu, būtu radušies, ja likvidācija notiktu saskaņā ar parastajām maksātnespējas procedūrām.

16 Saskaņā ar šīs regulas 88. panta "Dienesta noslēpums un informācijas apmaiņa" 1. punktu:

"Valdes locekļi, priekšsēdētāja vietnieks, 43. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētie Valdes locekļi, Valdes darbinieki un iesaistīto dalībvalstu apmaiņas vai uz laiku norīkotie darbinieki, kas veic noregulējuma pienākumus, arī beiguši savu pienākumu izpildi, ievēro dienesta noslēpuma prasības, ievērojot LESD 339. pantu, un attiecīgos Savienības tiesību aktu noteikumus. Viņiem jo īpaši ir aizliegts izpaust kādai personai vai iestādei konfidenciālu informāciju, ko viņi saistībā ar šajā regulā noteikto funkciju izpildi saņēmuši profesionālās darbības laikā vai no kompetentās iestādes vai noregulējuma iestādes, ja vien tas nenotiek, pildot šajā regulā noteiktās funkcijas un informāciju sniedzot kopsavilkuma vai apkopotā veidā tā, lai nevarētu identificēt 2. pantā minētas vienības, vai saņemot skaidru un iepriekšēju atļauju no iestādes vai vienības, kas šo informāciju sniegusi.

Informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības, izpauž citai publiskai vai privātai vienībai tikai tad, ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos.

Minētās prasības piemēro arī iespējamiem pircējiem, ar kuriem sazinās, lai sagatavotos vienības noregulējumam, ievērojot 13. panta 3. punktu."

17 VNM regulas 90. pants "Dokumentu pieejamība" ir izteikts šādā redakcijā:

"1. Uz Valdes rīcībā esošajiem dokumentiem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 [(2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.)].

[..]

4. Personām, uz kurām attiecas Valdes lēmumi, ir tiesības piekļūt Valdes lietas dokumentācijai, ja tiek ievērotas citu personu leģitīmās intereses aizsargāt savus komercnoslēpumus. Tiesības piekļūt lietas materiāliem neattiecas uz konfidenciālu informāciju vai Valdes iekšējiem sagatavošanas dokumentiem."

II. Tiesvedības priekšvēsture

18 *Banco Popular Español, SA* (turpmāk tekstā – "*Banco Popular*") bija kredītiestāde, kura bija pakļauta ECB tiešai prudenciālai uzraudzībai.

19 *Aeris Invest* ir saskaņā ar Luksemburgas tiesībām dibināta juridiska persona, kas bija *Banco Popular* akcionāre.

A. Banco Popular ekonomiskais stāvoklis 2016. un 2017. gadā

20 Faktus attiecībā uz *Banco Popular* ekonomiskās situācijas attīstību 2016. un 2017. gadā, kas ir izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 26.–46. punktā, var rezumēt šādi.

21 2016. gadā *Banco Popular* palielināja kapitālu par 2,5 miljardiem euro.

22 2016. gada 5. decembrī VNV izpildsesijā pieņēma *Banco Popular* grupas noregulējuma plānu (turpmāk tekstā – "2016. gada noregulējuma plāns"). 2016. gada noregulējuma plānā augstākas prioritātes noregulējuma instruments bija VNM regulas 27. pantā paredzētais iekšējās rekapitalizācijas instruments.

23 2017. gada 3. februārī *Banco Popular* publicēja savu 2016. gada ziņojumu, kurā tā paziņoja par vajadzību pēc īpašām rezervēm 5,7 miljardu euro apmērā, kas izraisīja konsolidētos zaudējumus 3,485 miljardu euro apmērā, kā arī jauna prezidenta iecelšanu amatā.

24 2017. gada 10. februārī *DBRS Ratings Ltd (DBRS)* (tagad – *DBRS Morningstar*) pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu, piešķirot tam negatīvu perspektīvu, ņemot vērā *Banco Popular* kapitāla vājināto situāciju saistībā ar būtiskākiem neto zaudējumiem nekā tie, kas bija paredzēti šā sprieduma 23. punktā minētajā tās gada ziņojumā, kā arī *Banco Popular* centienus samazināt joprojām lielo ienākumus nenesošo aktīvu uzkrājumu.

25 2017. gada 3. aprīlī *Banco Popular* paziņoja iekšējās revīzijas rezultātus, norādot, ka varētu būt nepieciešamas korekcijas 2016. gada ziņojumā. Šie pielāgojumi tika veikti *Banco Popular* finanšu ziņojumā par 2017. gada pirmo ceturksni.

26 Pēc šī paziņojuma *DBRS Morningstar* 6. aprīlī pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu, saglabājot tās negatīvo perspektīvu.*Standart & Poor's* 2017. gada 7. aprīlī un *Moody's Investors service* (turpmāk tekstā – "*Moody's*") 2017. gada 21. aprīlī arī pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu, nosakot negatīvu perspektīvu.

27 2017. gada 10. aprīlī *Banco Popular* akcionāru kopsapulcē valdes priekšsēdētājs paziņoja, ka banka plāno vai nu palielināt kapitālu, vai veikt sabiedrības darījumu, ņemot vērā grupas stāvokli pašu kapitāla un ienākumus nenesošo aktīvu līmeņa ziņā. *Banco Popular* ģenerāldirektors tika aizstāts nepilnu gadu pēc viņa stāšanās amatā.

28 2017. gada aprīlī *Banco Popular* uzsāka privātas pārdošanas procedūru ar mērķi to pārdot spēcīgam konkurentam, kas atjaunotu tās finansiālo stāvokli. Termiņš, līdz kuram potenciālajiem pircējiem, kurus interesē *Banco Popular* iegāde, bija jāiesniedz savs piedāvājums, tika noteikts 2017. gada 10. jūnijā.

29 2017. gada 5. maijā *Banco Popular* iesniedza savu finanšu ziņojumu par 2017. gada pirmo ceturksni, norādot zaudējumus 137 miljonu euro apmērā.

30 2017. gada 12. maijā *Banco Popular* likviditātes seguma prasība (*Liquidity Coverage Requirement*) nokrita zem minimālā 80 % sliekšņa, kas noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.) 460. panta 2. punkta c) apakšpunktā.

31 Ar 2017. gada 16. maija vēstuli *Banco Santander SA* informēja *Banco Popular*, ka tā nevar iesniegt saistošu cenas piedāvājumu privātas pārdošanas procedūrā.

32 2017. gada 16. maijā *Banco Popular* paziņojumā par būtisku faktu *Comisión nacional del mercado de valores* (Vērtspapīru tirgus valsts komisija, Spānija) norādīja, ka potenciālie pircēji ir izrādījuši interesi privātās pārdošanas procedūrā, bet nav saņemts neviens saistošs cenas piedāvājums.

33 2017. gada 19. maijā aģentūra *Fitch Ratings Ltd* pazemināja *Banco Popular* ilgtermiņa kredītreitingu.

34 2017. gada 23. maijā VNV priekšsēdētāja *Elke König* sniedza interviju televīzijas kanālam *Bloomberg*, kurā viņai tostarp tika uzdots jautājums par situāciju *Banco Popular*.

35 2017. gada maijā vairākos rakstos presē tika ziņots par *Banco Popular* grūtībām.

36 2017. gada jūnija pirmajās dienās *Banco Popular* nācās saskarties ar masveida skaidras naudas izņemšanu.

37 2017. gada 5. jūnija rītā *Banco Popular* iesniedza pirmo pieteikumu par ārkārtas likviditātes palīdzību *Banco de España* (Spānijas Bankai) un pēcpusdienā – otru pieteikumu, kurā tika palielināta prasītā summa būtiskas likviditātes kustības dēļ. Pamatojoties uz Spānijas Bankas lūgumu un pēc tajā pašā dienā ECB veiktā vērtējuma par *Banco Popular* lūgumu par ārkārtas likviditātes palīdzību ECB padome neizteica iebildumus par ārkārtas likviditātes palīdzību *Banco Popular* laikposmā līdz 2017. gada 8. jūnijam. *Banco Popular* saņēma daļu no šīs ārkārtas likviditātes palīdzības, pēc tam Spānijas Banka norādīja, ka tā nespēj sniegt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību *Banco Popular*.

B. Noregulējuma procedūras norise

38 Pārsūdzētā sprieduma 47.–67. punktā Vispārējā tiesa izklāstīja ar noregulējuma procedūras norisi saistītos faktus, kurus var rezumēt šādi.

39 2017. gada 23. maijā VNV uzdeva audita birojam *Deloitte* (turpmāk tekstā – "*Deloitte*") kā neatkarīgam ekspertam veikt *Banco Popular* vērtējumu saskaņā ar VNM regulas 20. pantu.

40 2017. gada 24. maijā VNV, pamatojoties uz VNM regulas 34. pantu, pieprasīja no *Banco Popular* informāciju, kas nepieciešama vērtējuma veikšanai. 2017. gada 2. jūnijā tā arī lūdza *Banco Popular* sniegt informāciju par privātas pārdošanas procedūru, kā arī paredzēt piekļuvi nodrošinātajai virtuālajai datu zālei, ko pēdējā minētā bija izveidojusi šajā procedūrā.

41 2017. gada 3. jūnijā VNV izpildsesijā pieņēma Lēmumu SRB/EES/2017/06, kas adresēts *Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria* (*FROB*) (Banku iestāžu pārstrukturēšanas fonds, Spānija), par *Banco Popular* pārdošanu. VNV apstiprināja, ka *FROB* var nekavējoties uzsākt *Banco Popular* pārdošanas procedūru, un norādīja *FROB* prasības pārdošanai atbilstoši Direktīvas 2014/59 39. pantam. VNV īpaši norādīja, ka *FROB* ir jāsazinās ar pieciem potenciālajiem pircējiem, kuri tika aicināti iesniegt savu piedāvājumu privātajā pārdošanas procedūrā.

42 No pieciem potenciālajiem pircējiem divi nolēma nepiedalīties pārdošanas procedūrā, un vienu ECB izslēdza prudenciālu iemeslu dēļ.

43 2017. gada 4. jūnijā divi potenciālie pircēji, kuri bija nolēmuši piedalīties pārdošanas procedūrā – *Banco Santander* un *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA* – parakstīja vienošanos par informācijas neizpaušanu, un 2017. gada 5. jūnijā tie ieguva piekļuvi virtuālajai datu telpai.

44 2017. gada 5. jūnijā VNV pieņēma pirmo vērtējumu (turpmāk tekstā – "1. vērtējums"), piemērojot VNM regulas 20. panta 5. punkta a) apakšpunktu, kura mērķis bija sniegt informāciju, kas ļautu noteikt, vai ir izpildīti šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā definētie noregulējuma procedūras uzsākšanas nosacījumi.

45 2017. gada 6. jūnijā ECB pēc apspriešanās ar VNV veica vērtējumu par *Banco Popular* maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situāciju saskaņā ar minētās regulas 18. panta 1. punkta otro daļu.

46 No pārsūdzētā sprieduma 61. punkta izriet, ka pēc šī vērtējuma ECB, ņemot vērā *Banco Popular* ekonomiskās situācijas attīstību 2016. un 2017. gadā, kas apkopota šā sprieduma 21.–37. punktā, un it īpaši pārmērīgo noguldījumu izņemšanu, ātrumu, kādā banka zaudēja naudas līdzekļus, un tās nespēju radīt citus likvīdus, uzskatīja, ka pastāv objektīvi apstākļi, kas norāda, ka tuvākajā nākotnē *Banco Popular*, iespējams, nevarēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā. ECB secināja, ka *Banco Popular* maksātnespēja tiek uzskatīta par pierādītu vai katrā ziņā paredzamu tuvākajā nākotnē atbilstoši VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktam un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktam.

47 Tajā pašā dienā *Banco Popular* informēja ECB, ka tās valde ir nonākusi pie secinājuma, ka banka atrodas maksātnespējas iespējamības situācijā.

48 Ar pārdošanas procedūru saistītos faktus, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma 63.–67. punkta, var izklāstīt šādi.

49 Ar 2017. gada 6. jūnija vēstuli *FROB* paziņoja informāciju attiecībā uz pārdošanas procedūru, kurā piedāvājumu iesniegšanas termiņš tika noteikts 2017. gada 6. jūnija pusnaktī.

50 Tajā pašā dienā *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, viena no diviem potenciālajiem *Banco Popular* pircējiem, arī informēja *FROB*, ka tā neiesniegšot piedāvājumu.

51 Tāpat 2017. gada 6. jūnijā *Deloitte* iesniedza VNV otro vērtējumu (turpmāk tekstā – "2. vērtējums"), kas sagatavots saskaņā ar VNM regulas 20. panta 10. punktu. 2. vērtējuma mērķis bija aprēķināt *Banco Popular* aktīvu un saistību vērtību, sniegt novērtējumu par attieksmi attiecībā uz akcionāriem un kreditoriem, kāda tā būtu bijusi, ja saistībā ar *Banco Popular* būtu piemērota parastā maksātnespējas procedūra, kā arī sniegt informāciju, kas ļautu pieņemt lēmumu par pārvedamajām akcijām un īpašumtiesību vērtspapīriem un ļautu VNV noteikt, kas ir komerciāli nosacījumi uzņēmuma pārdošanas instrumenta mērķiem. Šajā vērtējumā tostarp *Banco Popular* ekonomiskā vērtība tika aprēķināta 1,3 miljardu euro vērtībā labākajā gadījumā, mīnus 8,2 miljardu euro apmērā visnelabvēlīgākajā gadījumā, kā arī mīnus 2 miljardu euro apmērā atbilstoši visprecīzākajiem aprēķiniem.

52 2017. gada 7. jūnijā *Banco Santander* iesniedza saistošu cenas piedāvājumu.

53 Ar 2017. gada 7. jūnija vēstuli *FROB* informēja VNV, ka *Banco Santander* 7. jūnijā plkst. 3.12 iesniedza piedāvājumu un ka pēdējās minētās piedāvātā cena par *Banco Popular* akciju pārdošanu bija 1 EUR. *FROB* paziņoja, ka tā padome ir izvēlējusies *Banco Santander* par

izraudzīto pretendentu konkursa kārtībā notikušajā *Banco Popular* pārdošanas procedūrā un ir nolēmusi ierosināt VNV, lai VNV lēmumā par *Banco Popular* noregulējuma shēmas pieņemšanu par pircēju tiktu izraudzīta *Banco Santander*.

C. Strīdīgā noregulējuma shēma

54 2017. gada 7. jūnijā VNV pieņēma strīdīgo noregulējuma shēmu attiecībā uz *Banco Popular*, pamatojoties uz VNM regulu.

55 Šīs noregulējuma shēmas 19., 21.–25. apsvērumā, 26. apsvēruma c) punktā, kā arī 36. un 46. apsvērumā VNV konstatēja:

– tā kā 2016. gada 5. decembrī VNV pieņēma noregulējuma plānu, nosakot noregulējuma stratēģiju un identificējot par prioritāru atzīto noregulējuma instrumentu (19., 21. un 22. apsvērums);

– tā kā no ECB vērtējuma par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, izriet, ka tās likviditātes stāvoklis kopš 2016. gada oktobra ir būtiski pasliktinājies noguldījumu izņemšanas dēļ visos klientu segmentos; tā kā no tā izriet, ka šai bankai nav pietiekamu iespēju atjaunot savu likviditātes situāciju, lai tā varētu izpildīt savas saistības noteiktajā termiņā (23. apsvērums);

– tā kā vairāki apstākļi ir izraisījuši *Banco Popular* likviditātes stāvokļa strauju pasliktināšanos, proti:

  – 2017. gada februārī *Banco Popular* grupa paziņoja, ka tai ir nepieciešamas ārkārtas rezerves 5,7 miljardu euro apmērā, kas izraisīja konsolidētos zaudējumus 3,485 miljardu euro apmērā, un iecēla jaunu prezidentu;

  – 2017. gada 10. februārī *DBRS Morningstar* pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu;

  – 2017. gada 3. aprīlī *Banco Popular* publicēja *ad hoc* publisku paziņojumu, informējot par iekšējo revīziju rezultātiem, kas potenciāli būtiski ietekmē tās finanšu pārskatus, un apstiprināja tās ģenerāldirektora nomaiņu nepilnu gadu pēc stāšanās amatā;

  – 2017. gada 7. aprīlī *Standard & Poor's* un 21. aprīlī *Moody's* pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu;

  – 2017. gada 12. maijā *Banco Popular* pārkāpa likviditātes seguma prasību 80 % apmērā un kopš tā laika nav spējusi atjaunot atbilstību normatīvajam ierobežojumam;

  – ilgstošais negatīvais plašsaziņu līdzekļu *Banco Popular* finanšu rezultātu un iespējamā nenovēršamā maksātnespējas vai likviditātes nepietiekamības riska atspoguļojums izraisīja noguldījumu izņemšanas pieaugumu un

  – 2017. gada 6. jūnijā *DBRS Morningstar* un *Moody's* pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu (24. apsvērums);

– tā kā iepriekš minētie apstākļi ir izraisījuši ievērojamu noguldījumu izņemšanu (25. apsvērums);

– tā kā pēc ECB piekrišanas *Banco Popular* 2017. gada 5. jūnijā saņēma pirmo ārkārtas likviditātes palīdzību, bet Spānijas Banka nespēja tai nodrošināt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību (26. apsvēruma c) punkts);

– tā kā 2017. gada 6. jūnijā *Banco Popular* informēja ECB, ka tās valde ir nonākusi pie secinājuma, ka banka atrodas maksātnespējas iespējamības situācijā (36. apsvērums), un

– tā kā 2016. gada noregulējuma plānā paredzētais noregulējuma instruments nebija piemērots noregulējuma dienā pastāvošajiem apstākļiem (46. apsvērums).

56 Strīdīgās noregulējuma shēmas 1. pantā VNV nolēma piemērot *Banco Popular* noregulējuma procedūru, sākot no noregulējuma datuma, jo bija izpildīti šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie nosacījumi.

57 Šajā ziņā, kā izriet no strīdīgās noregulējuma shēmas 2.–4. panta, VNV uzskatīja, vispirms, ka *Banco Popular* atrodas maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situācijā, pēc tam – ka nepastāv citi pasākumi, kas varētu novērst *Banco Popular* maksātnespēju saprātīgā termiņā, un visbeidzot – ka noregulējuma darbība *Banco Popular* pārdošanas instrumenta veidā ir nepieciešama, lai nodrošinātu bankas kritiski svarīgo funkciju nepārtrauktību un novērstu ievērojamu negatīvu ietekmi uz finanšu stabilitāti, it īpaši Spānijā.

58 Rezultātā strīdīgās noregulējuma shēmas 5. panta 1. punktā VNV nolēma:

"*Banco Popular* piemēroto noregulējuma instrumentu veidos uzņēmuma pārdošana saskaņā ar [VNM] regulas 24. pantu, nododot akcijas ieguvējam. Kapitāla instrumentu norakstīšana un konvertācija tiks veikta tieši pirms uzņēmuma pārdošanas instrumenta piemērošanas."

59 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. pantā ir precizēti ar šo norakstīšanu, kā arī uzņēmuma pārdošanu saistītie nosacījumi. Tādējādi tās 6. panta 1. punktā VNV nolēma:

– vispirms – norakstīt *Banco Popular* pamatkapitāla nominālo summu 2 098 429 046 EUR apmērā, kā rezultātā pilnā mērā tika anulētas *Banco Popular* akcijas;

– pēc tam – konvertēt visu pirmā līmeņa papildu kapitāla instrumentu, kurus emitējusi *Banco Popular* un kuri bija apgrozībā lēmuma par strīdīgo noregulējuma shēmu pieņemšanas brīdī, pamatsummu *Banco Popular* jaunemitētajās akcijās ("jaunās I akcijas");

– pēc tam – norakstīt līdz nullei "jauno I akciju" nominālvērtību, kā rezultātā šīs "jaunās I akcijas" tika anulētas pilnā apmērā;

– visbeidzot – konvertēt visu otrā līmeņa kapitāla instrumentu, kurus emitējusi *Banco Popular* un kuri bija apgrozībā noregulējuma lēmuma datumā, pamatsummu *Banco Popular* no jauna emitētajās "jaunajās II akcijās".

60 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 3. punktā ir paredzēts, ka šie norakstīšanas un konvertācijas pasākumi ir balstīti uz 2. vērtējumu, ko apstiprina pārredzamā un atklātā pārdošanas procesa, kuru veic *FROB*, rezultāti.

61 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 5. punktā VNV norādīja, ka tā īsteno pilnvaras, kas tai piešķirtas saskaņā ar VNM regulas 24. panta 1. punkta a) apakšpunktu attiecībā uz uzņēmuma pārdošanas instrumentu, un ka tā noteica, ka "jaunās II akcijas" brīvi un bez jebkādām trešo personu tiesībām vai privilēģijām tiek pārvestas *Banco Santander* apmaiņā pret pirkuma cenas 1 EUR samaksu. Tika precizēts, ka pircējs jau ir piekritis pārvešanai.

62 VNV arī norādīja, ka "jauno II akciju" pārvešana būtu jāveic, pamatojoties uz 2017. gada 7. jūnija pircēja saistošo piedāvājumu, un *FROB* tā būtu jāīsteno.

63 Strīdīgā noregulējuma shēma tika iesniegta Komisijai apstiprināšanai 2017. gada 7. jūnijā.

64 Tajā pašā dienā šī iestāde pieņēma Lēmumu 2017/1246, ar ko apstiprina strīdīgo noregulējuma shēmu, un paziņoja šo lēmumu VNV. Kā izriet no minētā lēmuma 4. apsvēruma:

"Komisija piekrīt šai noregulējuma shēmai. Jo īpaši tā piekrīt VNV sniegtajam pamatojumam, kāpēc noregulējums ir nepieciešams sabiedrības interesēs saskaņā ar [VNM] regulas 18. panta 5. punktu."

65 2017. gada 7. jūnijā VNV arī paziņoja strīdīgo noregulējuma shēmu *FROB*, vienlaikus publicējot savā tīmekļvietnē informatīvu paziņojumu par šīs noregulējuma shēmas pieņemšanu, kam pievienots dokuments, kurā ir apkopotas noregulējuma sekas.

66 Tajā pašā dienā *FROB* veica vajadzīgos pasākumus noregulējuma shēmas īstenošanai saskaņā ar VNM regulas 29. pantu.

D. Fakti pēc strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas

67 2018. gada 14. jūnijā *Deloitte* nosūtīja VNV VNM regulas 20. panta 16.–18. punktā paredzēto vērtējumu par atšķirīgu attieksmi, kas tika veikts, lai noteiktu, vai attieksme pret akcionāriem un kreditoriem būtu labvēlīgāka, ja *Banco Popular* būtu piemērota parastā maksātnespējas procedūra. 2018. gada 31. jūlijā *Deloitte* nosūtīja VNV šī vērtējuma papildinājumu, kurā tika labotas dažas formālas kļūdas.

68 2017. gada 11. jūlijā VNV savā tīmekļvietnē publicēja strīdīgās noregulējuma shēmas nekonfidenciālo versiju. Šajā versijā VNV tostarp aizklāja noteiktu informāciju, kas ietverta tās 23.–26. apsvērumā un attiecas uz *Banco Popular* likviditātes krīzi, kā arī strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 3. un 4. punkta atbilstošās daļas attiecībā uz norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošanu.

69 2017. gada jūlijā ECB savā tīmekļvietnē publicēja sava novērtējuma par *Banco Popular* maksātnespēju vai iespējamo maksātnespēju nekonfidenciālo versiju.

70 2018. gada 2. februārī un 31. oktobrī VNV publicēja strīdīgās noregulējuma shēmas mazāk rediģētas nekonfidenciālās versijas, kurās tagad bija redzama noteikta iepriekš aizklāta informācija, kas minēta šā sprieduma 68. punktā, izņemot atsevišķus skaitliskos datus. Šajā kontekstā tā publicēja arī 1. un 2. vērtējuma nekonfidenciālās versijas.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

71 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 18. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt strīdīgo noregulējuma shēmu un Lēmumu 2017/1246.

A. Tiesvedība Vispārējā tiesā

72 Ar dokumentu, kas kancelejā iesniegts 2017. gada 15. novembrī, VNV saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 92. panta 3. punktu lūdza Vispārējo tiesu uzdot veikt pierādījumu savākšanas pasākumus attiecībā uz konkrētu šī lūguma pielikumā minēto dokumentu iesniegšanu. Ar 2017. gada 30. novembra lēmumu Vispārējā tiesa nolēma noraidīt šo pieteikumu par pierādījumu savākšanas pasākumu šajā tiesvedības stadijā.

73 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2017. gada 6. un 30. novembrī, kā arī 2017. gada 5. un 13. decembrī, *Banco Santander*, Padome, Spānijas Karaliste un Eiropas Parlaments lūdza atļaut tiem iestāties šajā tiesvedībā Komisijas un VNV prasījumu atbalstam. Ar attiecīgi 2018. gada 6. augusta un 2019. gada 12. aprīļa lēmumiem Vispārējā tiesa apmierināja šos pieteikumus par iestāšanos lietā.

74 2018. gada 16. februārī Vispārējā tiesa, īstenojot tās Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja VNV iesniegt jaunāko strīdīgās noregulējuma shēmas nekonfidenciālo versiju un 2. vērtējuma nekonfidenciālo versiju, kas bija publicētas tās tīmekļvietnē. VNV iesniedza šos dokumentus noteiktajā termiņā.

75 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2020. gada 21. janvārī, prasītāja iesniedza jaunu pamatu atbilstoši Reglamenta 84. pantam. Komisija, VNV, Spānijas Karaliste, Parlaments, Padome un *Banco Santander* iesniedza savus apsvērumus noteiktajos termiņos.

76 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegta 2020. gada 2. oktobrī, prasītāja saskaņā ar Reglamenta 85. panta 3. punktu iesniedza jaunu pierādījumu piedāvājumu. Komisija, VNV, Spānijas Karaliste, Parlaments, Padome un *Banco Santander* iesniedza savus apsvērumus noteiktajā termiņā.

77 2021. gada 16. martā Vispārējā tiesa, veicot Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja Komisiju un VNV iesniegt vairākus dokumentus. Ar 2021. gada 30. marta un 20. aprīļa vēstulēm VNV atbildēja, ka pieprasītie dokumenti daļēji ir konfidenciāli un ka tie varētu tikt iesniegti, ja Vispārējā tiesa šajā ziņā noteiktu pierādījumu savākšanas pasākumu.

78 Ar 2021. gada 12. maija rīkojumu Vispārējā tiesa, pamatojoties uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 24. panta pirmo daļu, no vienas puses, un tās Reglamenta 91. panta b) punktu, 92. panta 3. punktu, kā arī 103. pantu, no otras puses, uzdeva VNV iesniegt strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un ECB 2017. gada 6. jūnija vērtējuma par *Banco Popular* maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situāciju pilnās versijas, kā arī *Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstules ECB kopā ar tās pielikumu un ECB 2017. gada 18. maija vēstules *Banco Popular* pilno versiju un nekonfidenciālo versiju.

79 Ar 2021. gada 9. jūnija rīkojumu Vispārējā tiesa izņēma no lietas materiāliem dokumentu, kurus VNV bija iesniegusi, izpildot 2021. gada 12. maija rīkojumu, konfidenciālās versijas un nosūtīja prasītājai, Spānijas Karalistei, Parlamentam, Padomei un *Banco Santander* 2017. gada 6. jūnija *Banco Popular* vēstuli ECB bez tās pielikuma.

B. Pārsūdzētais spriedums

80 Lai pamatotu savu prasību, prasītāja izvirzīja desmit pamatus.

81 Pirmais pamats attiecās uz pienākuma norādīt pamatojumu un tiesību uz aizstāvību, kas paredzētas LESD 15. un 296. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 42. un 47. pantā, pārkāpumu. Otrais pamats attiecās uz principa *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* un VNM regulas 88. panta pārkāpumu. Trešais pamats attiecās uz iebildi par VNM regulas prettiesiskumu, ciktāl šīs ar regulas 21. un 24. pantu ir pārkāpti principi, kas saistīti ar pilnvaru deleģēšanu. Ceturtais pamats attiecās uz iebildi par VNM regulas prettiesiskumu, ciktāl ar šīs regulas 15. un 22. pantu ir pārkāptas Hartas 17. pantā nostiprinātās tiesības uz īpašumu un LES 5. panta 4. punktā paredzētais samērīguma princips. Piektais pamats attiecās uz iebildi par VNM regulas prettiesiskumu, ciktāl ar šīs regulas 18. un 20. pantu ir pārkāptas Hartas 17. un 41. pantā nostiprinātās tiesības tikt uzklausītam. Sestais pamats attiecās uz Hartas 17. pantā paredzēto tiesību uz īpašumu pārkāpumu un LES 5. panta 4. punkta pārkāpumu. Septītais pamats attiecās uz Hartas 17. un 41. pantā paredzēto tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu. Astotais pamats attiecās uz VNM regulas 18. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu. Devītais pamats attiecās uz šīs regulas 14. un 20. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu. Desmitais pamats attiecās uz minētās regulas 14. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu.

82 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību kopumā.

83 Šajā spriedumā tā noraidīja arī prasītājas pieteikumus par procesa organizatoriskajiem pasākumiem un pierādījumu savākšanas pasākumiem.

IV. Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

84 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– apmierināt tās Vispārējā tiesā izvirzītos prasījumus attiecībā uz strīdīgās noregulējuma shēmas, kā arī Lēmuma 2017/1246 atcelšanu un attiecībā uz to, lai VNM regulas 15. un 22. pants tiktu atzīts par nepiemērojamu saskaņā ar LESD 277. pantu, un

– piespriest Komisijai un VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

85 Komisija, VNV, Parlaments, Padome, Spānijas Karaliste, kā arī *Banco Santander* katrs lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

86 Gadījumā, ja Tiesa apmierinātu apelācijas sūdzību un saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantu izlemtu pati pieņemt nolēmumu par atcelšanas prasību, *Banco Santander* saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu lūdz ierobežot sprieduma, kas tiks taisīts, piemērošanas jomu, atstājot spēkā *Banco Popular* pārdošanas *Banco Santander* sekas. Padome attiecībā uz šo pašu gadījumu lūdz Tiesu konstatēt, ka nekas neliek apšaubīt VNM regulas 15., 18., 20., 21., 22. un 24. panta tiesiskumu.

V. Par apelācijas sūdzību

87 Lai pamatotu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza astoņus pamatus, kas attiecīgi ir balstīti uz to, ka esot pārkāpts:

– VNM regulas 18. pants, rūpības pienākums un LESD 296. pants (pirmais pamats);

– VNM regulas 14. un 20. pants, rūpības pienākums un LESD 296. pants (otrais pamats);

– rūpības pienākums, Hartas 17. un 47. pants, kā arī VNM regulas 14. pants (trešais pamats);

– Hartas 47. pantā un LESD 296. pantā nostiprinātās tiesības uz aizstāvību (ceturtais pamats);

– LESD 296. pants un Hartas 47. pantā nostiprinātās tiesības uz aizstāvību saistībā ar strīdīgās noregulējuma shēmas un 2. vērtējuma konfidencialitāti (piektais pamats);

– Hartas 47. pants un 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 6. pants, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumu iesniegt dokumentus (sestais pamats);

– Hartas 17. un 52. pants, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi tās pamatu par VNM regulas 15. un 22. panta prettiesiskumu (septītais pamats), kā arī

– Hartas 17. un 52. pants un LES 5. panta 4. punkts (astotais pamats).

A. Ievada apsvērumi

88 Iesākumā ir jānorāda, ka ar šīs apelācijas sūdzības pamatā esošo prasību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza atcelt gan strīdīgo noregulējuma shēmu, gan arī Lēmumu 2017/1246.

89 Lai gan Tiesa savā 2024. gada 18. jūnija spriedumā Komisija/VNV (C-551/22 P, EU:C:2024:520, 102. un 103. punkts) jau ir nospriedusi, ka strīdīgā noregulējuma shēma nav apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, līdz ar to prasība, ciktāl tā attiecas uz šo noregulējuma shēmu, ir nepieņemama, Lēmumam 2017/1246, ar ko Komisija apstiprinājusi šo noregulējuma shēmu, savukārt ir tāda tiesību akta iezīmes, par kuru var celt atcelšanas prasību saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu.

90 Šādā situācijā Tiesa ir precizējusi, ka atcelšanas prasībā, kas ir vērsta pret tādu Komisijas lēmumu kā Lēmums 2017/1246, attiecīgās fiziskās vai juridiskās personas var atsaukties uz noregulējuma shēmas prettiesiskumu, ko šī iestāde apstiprinājusi, tādējādi piešķirot tai saistošas tiesiskās sekas, un tas tām nodrošina pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā. Turklāt tiek uzskatīts, ka Komisija ar

šādu apstiprinājumu piekrīt šajā noregulējuma shēmā ietvertajiem elementiem un motīviem, līdz ar to tai vajadzības gadījumā par tiem jāatbild Savienības tiesā (spriedums, 2024. gada 18. jūnijs, Komisija/VNV, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 Tādējādi pamati, ar kuriem tiek apstrīdēts strīdīgās noregulējuma shēmas tiesiskums, ir jāizvērtē šādā kontekstā.

B. Par pirmo un ceturto līdz sesto pamatu, kas attiecas uz LESD 296. panta, VNM regulas 18. panta, VNV rūpības pienākuma, Hartas 47. panta, ECPAK 6. panta un sacīkstes principa pārkāpumu

92 Ar pirmo un ceturto līdz sesto pamatu, kuri ir jāizskata vispirms, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā norāda, ka piekļuve tostarp strīdīgās noregulējuma shēmas un 1. un 2. vērtējuma pilnajai versijai bija nepieciešama, lai īstenotu tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību (piektais pamats), ka strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojums ir nepietiekams un pretrunīgs, ņemot vērā tajā, kā arī 1. un 2. vērtējumā aizklāto informāciju (pirmais un ceturtais pamats), un ka līdz ar to Vispārējai tiesai ar procesa organizatorisko pasākumu būtu bijis jāuzdod iesniegt visus šos dokumentus, kā arī papildu dokumentus (sestais pamats).

1. Par piekto pamatu

93 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērojot LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu, pārsūdzētā sprieduma 354.–402. punktā nospriezdama, ka strīdīgajā noregulējuma shēmā ietvertā konfidenciālā informācija un 2. vērtējums nav nepieciešami tās tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību īstenošanai. Šajā pamatā ir četras daļas.

a) Lietas dalībnieku argumenti

94 Piektā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 356.–359. punktā, tai saskaņā ar LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu bija tiesības uz to, lai tai tiktu paziņota strīdīgās noregulējuma shēmas pilnā versija, pat ja apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija tās adresāte.

95 Šajā ziņā tā norāda, ka saskaņā ar VNM regulas 88. panta 1. punktu tai būtu bijis jāsaņem strīdīgās noregulējuma shēmas pilns teksts, lai celtu prasību. Turklāt tā atgādina, ka tiesības zināt tiesību akta pamatojumu attiecas ne tikai uz konkrēta lēmuma adresātiem, bet arī uz trešām personām, kuras tas skar. Šajos apstākļos, lai gan šāda lēmuma nepublicēšanas vai nepaziņošanas gadījumā šīm personām ir jāpieprasa tā pilns teksts, termiņš prasības celšanai varot sākties tikai no brīža, kad šīm personām ir precīza informācija par attiecīgā akta saturu un pamatojumu, lai tās varētu efektīvi īstenot savas pārsūdzības tiesības. 2017. gadā apelācijas sūdzības iesniedzēja esot tieši prasījusi piekļuvi strīdīgās noregulējuma shēmas pilnajam tekstam.

96 Piektā pamata otrajā daļā tā norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu, jo pārsūdzētā sprieduma 381. un 388. punktā tā ir nospriedusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas rediģētās versijas publicēšana atbilst VNM regulas 88. pantam.

97 Proti, strīdīgās noregulējuma shēmas sākotnēji publicētā versija esot liegusi apelācijas sūdzības iesniedzējai tostarp zināt noregulējuma mērķus un piekļūt 1. vērtējumam. Pat strīdīgās noregulējuma shēmas pašreizējā redakcija neļaujot nedz uzzināt visus šos mērķus, nedz saprast *Banco Popular* likviditātes krīzes apmēru, nedz iemeslus, kuru dēļ ārkārtas likviditātes palīdzība nevarēja tikt veikta, nedz arī iemeslus, kuru dēļ norakstīšanas nolūkā tika izdarīta izvēle par vērtību mīnus 8,2 miljardi EUR.

98 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šīs kritikas pamatotību apstiprina apstāklis, ka 2018. gada 16. februārī Vispārējā tiesa uzdeva VNV iesniegt pilnīgāku šo dokumentu versiju, un tas, ka – atbilstoši apelācijas sūdzības iesniedzējas viedoklim – pārsūdzētais spriedums galvenokārt ir balstīts uz informāciju, kas tika darīta pieejama 2018. gadā. Turklāt pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 389.–393. punktā, VNV Pārsūdzību izskatīšanas grupas 2017. gada 28. novembra un 2018. gada 19. jūnija lēmumi, ar kuriem vēlāk tika piešķirta piekļuve minētajiem dokumentiem, nekādi neesot bijuši balstīti uz laiku, kas pagājis kopš strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas.

99 Piektā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu, pārsūdzētā sprieduma 394. un 395. punktā nospriezdama, pirmkārt, ka tiesības uz aizstāvību nav pārkāptas, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja varēja celt prasību un iesniegt apsvērumus par strīdīgās noregulējuma shēmas jaunajām redakcijām. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tas vien, ka ir bijusi iespēja celt prasību, nenozīmē, ka tiesības uz aizstāvību varēja tikt efektīvi īstenotas. Tā uzskata, ka šim nolūkam personām, uz kurām attiecas lēmums, ir jābūt tiesībām pieprasīt pilnu tā tekstu, lai celtu atcelšanas prasību. Proti, ja nav pieejama visa informācija, neesot iespējams pilnā mērā formulēt un attīstīt atbilstošus prasības pamatus. Turklāt esot ļoti grūti formulēt jaunus pamatus pēc prasības pieteikuma iesniegšanas Vispārējā tiesā, ko apstiprina fakts, ka šajā lietā divi jaunie replikā pirmajā instancē izvirzītie pamati neesot tikuši ņemti vērā vai Vispārējā tiesa tos esot atzinusi par nepieņemamiem pārsūdzētā sprieduma 701.–704. un 710.–713. punktā.

100 Otrkārt, minētā sprieduma 396. un 397. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka pamatojuma neesamību var labot *a posteriori*, jo konfidenciālā informācija jau sākotnēji bija ietverta strīdīgajā noregulējuma shēmā, 1. vērtējumā un 2. vērtējumā, lai arī tā nebija paziņota apelācijas sūdzības iesniedzējai.

101 Ar piektā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu, jo ar 2021. gada 9. jūnija rīkojumu, kas minēts pārsūdzētā sprieduma 723. punktā, tā ir nolēmusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un novērtējuma par *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību pilnajam tekstam nav nozīmes prasības iznākumā. Šajā sakarā tā norāda, ka piekļuves šiem dokumentiem pieteikuma mērķis ir tas, lai tā būtu spējīga izvirzīt jaunus argumentus vai pat jaunus pamatus.

102 Turklāt minēto dokumentu pilnās versijas esot plaši zināmas ne tikai VNV un Komisijai, bet arī Vispārējai tiesai, un tādēļ tām noteikti esot zināma ietekme uz to, kā tās uztver izvirzītos argumentus. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 278. punktā Vispārējā tiesa esot balstījusies uz *Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstules ECB pielikumu, lai gan šis dokuments nebija paziņots apelācijas sūdzības iesniedzējai. Šādos apstākļos minēto dokumentu nepaziņošana esot pretrunā sacīkstes principam.

103 Komisija un *Banco Santander* atsaucas uz piektā pamata nepieņemamību, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi atkārto vai burtiski atveido pamatus un argumentus, kurus tā ir izvirzījusi Vispārējā tiesā. VNV uzskata, ka šī pamata trešā daļa ir nepieņemama, jo šīs daļas pamatojumam norādītā argumentācija, tas ir, nepieciešamība zināt visu informāciju, lai varētu iesniegt prasības pieteikumu, pirmo reizi tikusi izvirzīta apelācijas stadijā.

104 Attiecībā uz lietas būtību Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* norāda, ka piektais pamats ir nepamatots.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

105 Vispirms attiecībā uz Komisijas un *Banco Santander* izvirzīto iebildi par nepieņemamību ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek prasīta, apstrīdētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti, lai pamatotu šo prasījumu, jo pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami. No šīm tiesību normām izrietošajai prasībai norādīt pamatojumu neatbilst apelācijas sūdzība, kurā nav pat ietverta argumentācija, kas ir konkrēti veltīta tās tiesību kļūdas identificēšanai, kura esot pieļauta pārsūdzētajā spriedumā, bet ir tikai atkārtoti vai burtiski atveidoti pamati un argumenti, kas jau bija izvirzīti Vispārējā tiesā, tostarp tie, kas balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa ir tieši noraidījusi. Šāda apelācija patiesībā ir lūgums, kas vērsts uz to, lai panāktu tikai Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē (spriedums, 2024. gada 11. janvāris, *Planistat Europe* un *Charlot*/Komisija, C-363/22 P, EU:C:2024:20, 40. un 41. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

106 Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var vēlreiz apspriest apelācijas kārtībā. Proti, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādi pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau tikuši izmantoti Vispārējā tiesā, apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu (spriedumi, 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 51. punkts, kā arī 2020. gada 9. jūlijs, *Haswani* /Padome, C-241/19 P, EU:C:2020:545, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 Šajā lietā apelācijas sūdzības piektais pamats būtībā ir vērsts uz to, lai apstrīdētu Vispārējās tiesas lēmumu par vairākiem tiesību jautājumiem, kas tika iesniegti izskatīšanai pirmajā instancē, tostarp saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu, kas iestādēm ir noteikts saskaņā ar LESD 296. pantu, un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas garantētas Hartas 47. pantā. Turklāt, tā kā šajā pamatā ir ietvertas precīzas norādes uz kritizētajiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, kā arī argumenti, uz kuriem tas ir balstīts, to nevar noraidīt kā nepieņemamu kopumā.

108 Tomēr, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši piektā pamata otrās daļas formulējumam kritizē pārsūdzētā sprieduma 389.–393. punktu, pamatodamās uz to, ka 2017. gada 28. novembra un 2018. gada 19. jūnija lēmumos VNV Pārsūdzību izskatīšanas grupa, atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgumiem par piekļuvi dokumentiem, esot ņēmusi vērā laiku, kas pagājis kopš strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas, lai novērtētu noteiktu datu konfidencialitāti, tā nenorāda, ne arī *a fortiori* pierāda, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi pierādījumus, pārsūdzētā

sprieduma 392. punktā uzskatīdama, ka, tā kā šie lēmumi tika pieņemti attiecīgi vairāk nekā sešus mēnešus un vienu gadu pēc strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas, laiks, kas tātad ir pagājis, varējis ietekmēt šīs Pārsūdzību izskatīšanas grupas vērtējumu par jautājumu, vai nosacījumi, no kuriem ir atkarīga informācijas konfidencialitāte, ir iestājušies.

109 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem un ka tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un izvērtēt nozīmīgus faktus un pierādījumus. Tātad faktu un pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, uz kuru kā tādu attiektos Tiesas pārbaude apelācijas tiesvedībā (skat. spriedumu, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 71. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

110 Līdz ar to piektā pamata otrā daļa, ciktāl tā ir vērsta pret pārsūdzētā sprieduma 389.–393. punktu, ir nepieņemama.

111 Visbeidzot, runājot par šī pamata trešo daļu, VNV kļūdaini norāda uz tās nepieņemamību, pamatodamās uz to, ka argumentu par nepieciešamību zināt visu informāciju, lai varētu īstenot savas tiesības uz pārsūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja esot pirmo reizi izvirzījusi apelācijas stadijā. Proti, no tās prasības pieteikuma pirmajā instancē izriet, ka pēc tam, kad VNV bija atteikusies sniegt šo informāciju, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza Vispārējo tiesu uzdot iesniegt tostarp strīdīgās noregulējuma shēmas, kā arī 1. vērtējuma pilno versiju, lai varētu pārbaudīt, vai šajā lietā ir ievēroti tostarp nosacījumi, kuriem saskaņā ar VNM regulas 18. un 20. pantu ir pakļauta noregulējuma darbības veikšana.

2) Par lietas būtību

112 Ar piektā pamata četrām daļām apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā norāda, ka saskaņā ar LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu attiecībā uz to esot bijis jāatzīst tiesības piekļūt strīdīgās noregulējuma shēmas un sagatavošanas vērtējumu pilnajām versijām, tostarp šajos dokumentos ietvertajai konfidenciālajai informācijai. Neapstrīdot strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojuma pietiekamību pašu par sevi, tā kritizē to, ka daži šīs shēmas sākotnējā redakcijā ietvertie motīvi un informācija internetā publicētajā versijā sākotnēji bija aizklāti un tika izpausti tikai daļēji pēc prasības celšanas.

113 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, jo tas attiecas uz strīdīgā tiesību akta likumību pēc būtības (spriedums, 2024. gada 18. janvāris, *Jenkinson*/Padome u.c., C-46/22 P, EU:C:2024:50, 130. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

114 Pastāvīgā judikatūra ir tas, ka, lai arī LESD 296. pantā paredzētajā pamatojumā skaidri un nepārprotami jābūt izklāstītai tās iestādes argumentācijai, kura pieņēmusi tiesību aktu, lai ļautu ieinteresētajai personai iepazīties ar veikto pasākumu pamatojumu un kompetentai tiesai – veikt pārbaudi, tomēr šādam pamatojumam jābūt pielāgotam aplūkojamā akta būtībai un kontekstam, kurā tas ir pieņemts. No šāda skatpunkta raugoties, netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi nozīmīgie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu un ievērojot akta adresātu iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 8. maijs,

Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. un 87. punkts, kā arī 2022. gada 29. septembris, *ABLV Bank*/VNV, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 193. punkts un tajā minētā judikatūra).

115 Turklāt Tiesa jau ir konstatējusi, ka lēmuma pamatojuma precizitātes pakāpe ir jāsamēro ar materiālajām iespējām un tehniskajiem apstākļiem vai termiņu, kādā tas ir jāpieņem. Tādējādi Savienības iestādēm, sagatavojot tiesību aktu, nav jāizsaka viedoklis par acīmredzami otršķirīgiem apstākļiem vai jāatspēko potenciāli iebildumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 6. novembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. punkts).

116 Runājot par Hartas 47. pantu – šajā pantā garantētā efektīva tiesību aizsardzība tiesā saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru prasa, lai ieinteresētā persona varētu uzzināt attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatojumu, vai nu pati iepazīstoties ar šo lēmumu, vai arī tādējādi, ka pēc šīs personas pieprasījuma tai tiek darīts zināms šī lēmuma pamatojums, neskarot kompetentās tiesas tiesības pieprasīt attiecīgajai iestādei sniegt šo informāciju, lai persona pēc iespējas labākos apstākļos varētu aizstāvēt savas tiesības un, būdama pilnībā informēta, izlemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā, kā arī lai šī tiesa pilnībā varētu īstenot attiecīgā lēmuma tiesiskuma pārbaudi (spriedumi, 2013. gada 4. jūnijs, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2020. gada 24. novembris, *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 un C-226/19, EU:C:2020:951, 43. punkts).

117 Attiecībā konkrētāk uz pamatojuma paziņošanu personām, kas nav akta adresāts, ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka Savienības iestādēm, institūcijām un struktūrām, piemērojot komercnoslēpuma aizsardzības principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem un kas tostarp ir konkretizēts LESD 339. pantā, ir pienākums neizpaust privāta tirgus dalībnieka konkurentiem konfidenciālu informāciju, ko tas sniedzis (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

118 Lai nodrošinātu šo pienākumu ievērošanu, Tiesa vairākās Savienības tiesību jomās ir nospriedusi, ka attiecīgajai personai nelabvēlīga akta pamatojums, kas ir balstīts uz privātu tirgus dalībnieku relatīvā stāvokļa novērtējumu, daļēji var tikt ierobežots, lai aizsargātu ar šiem tirgus dalībniekiem saistīto informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums. Neraugoties uz minēto, pienākums ievērot komercnoslēpumu nevar atņemt pienākumam norādīt pamatojumu tā būtību. Tādējādi, lai arī šis akts, ņemot vērā pienākumu ievērot komercnoslēpumu, var būt pietiekami pamatots, pat ja tas neietver visus skaitliskos elementus, uz kuriem ir balstīta argumentācija, tomēr pamatojumā ir jābūt skaidri un nepārprotami parādītai šai argumentācijai, kā arī izmantotajai metodikai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108.–111. punkts; 2016. gada 21. decembris, *Club Hotel Loutraki* u.c./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48. punkts, kā arī 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 110., 111. un 120. punkts).

119 Ar VNM regulu izveidotā regulējuma ietvaros LESD 339. pantā paredzēto dienesta noslēpuma prasību ievērošana ir precizēta tostarp šīs regulas 88. panta 1. punkta otrajā daļā, ar kuru VNV ir aizliegts izpaust informāciju, uz kuru attiecas šīs prasības, citai publiskai vai privātai vienībai, izņemot gadījumu, ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos. Turklāt minētās regulas 90. panta 4. punktā ir noteikts, ka personām, uz kurām attiecas VNV lēmumi, ir

tiesības piekļūt VNV lietas dokumentācijai, ja tiek ievērotas citu personu leģitīmās intereses aizsargāt savus komercnoslēpumus, un ir tieši precizēts, ka tiesības piekļūt lietas materiāliem neattiecas uz konfidenciālu informāciju vai VNV iekšējiem sagatavošanas dokumentiem.

120 Attiecībā uz šī pamata pirmo līdz trešo daļu, kas ir jāizskata kopā, no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 357. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija *FROB* adresētās strīdīgās noregulējuma shēmas adresāte, tai nekādā gadījumā nebija jāpaziņo visa šī shēma.

121 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 381. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savā prasībā pirmajā instancē nav izvirzījusi konkrētus argumentus, kas varētu pierādīt, ka strīdīgajā noregulējuma shēmā aizklātās informācijas atzīšana par konfidenciālu ir pretrunā pārskatāmības principam. Šajos apstākļos Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, minētā sprieduma 388. punktā ir uzskatījusi, ka šā sprieduma 117. un 118. punktā atgādinātā judikatūra pēc analoģijas ir piemērojama VNV rīcībā esošai konfidenciālai informācijai VNM regulas 88. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē. Saskaņā ar šo judikatūru trešai personai, uz kuru attiecas šāda shēma, ne vienmēr ir tiesības saņemt tās pilno versiju.

122 Pretēji tam, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda piektā pamata pirmajā daļā, apstāklis, ka aizliegums izpaust informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības, saskaņā ar VNM regulas 88. panta 1. punkta otro daļu ir piemērojams, izņemot gadījumu, "ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos", nav pretrunā šādai interpretācijai.

123 Proti, šī atruna, ar kuru tiek līdzsvarotas prasības, kas izriet, pirmkārt, no LESD 339. panta un, otrkārt, no LESD 296. panta, kā arī Hartas 47. panta, ir jāinterpretē, ņemot vērā šā sprieduma 117. un 118. punktā atgādināto judikatūru. Tādējādi ir jāuzskata, ka ar VNM regulas 88. panta 1. punkta otro daļu no VNV tiek prasīts, lai strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojumā būtu skaidri un nepārprotami norādīta šīs iestādes izvirzītā argumentācija, kā arī izmantotā metodoloģija, tomēr šis pienākums tai neuzdod atklāt informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums, it īpaši visus šajā shēmā minētos skaitliskos datus, un to apstiprina šīs regulas 116. apsvērums.

124 Proti, no šī apsvēruma izriet, ka "informācijai par noregulējuma plānu saturu un sīkāku izklāstu, kā arī par šo plānu izvērtēšanas rezultātiem var būt tālejoša ietekme, jo īpaši uz attiecīgajiem uzņēmumiem", līdz ar to "ir jānodrošina tas, ka pastāv atbilstoši mehānismi šādas informācijas [..] konfidencialitātes saglabāšanai".

125 Turklāt ar VNM regulas 88. panta 1. punkta otro daļu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 116. apsvērumu, prasītās konfidencialitātes mērķis ir ne tikai aizsargāt tieši skarto uzņēmumu īpašās intereses, bet arī nodrošināt, lai VNV varētu efektīvi veikt tai ar minēto regulu uzticētos uzdevumus. Šajā nolūkā ar VNM regulas 34. panta 1. un 2. punktu VNV tostarp ir piešķirtas pilnvaras pieprasīt no kredītiestādēm visu informāciju, kas ir nepieciešama tās uzdevumu veikšanai, un prasības par dienesta noslēpuma ievērošanu neatbrīvo šīs iestādes no pienākuma sniegt šo informāciju. Nepastāvot paļāvībai, ka sniegtā konfidenciālā informācija principā saglabās savu konfidenciālo raksturu, varētu tikt apdraudēta minēto uzdevumu izpildei nepieciešamās informācijas netraucēta nosūtīšana (pēc analoģijas attiecībā uz Direktīvu 2004/39/EK, kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem, skat. spriedumu, 2018. gada 19. jūnijs, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, 31.–33. punkts).

126 Piektā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 381. un 388. punktā Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas rediģētās versijas publicēšana atbilst no šīs regulas 88. panta 1. punkta otrās daļas izrietošajām prasībām. Tomēr šī argumentācija izriet no acīmredzami kļūdainas šo punktu, kuri attiecas uz šīs noregulējuma shēmas konfidencialitāti, izpratnes, neizskatot tās nekonfidenciālajā versijā norādītā pamatojuma pietiekamību. Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija ir pretrunā arī minētā sprieduma 400. punktā ietvertajam apsvērumam, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi, ka argumentus par strīdīgās noregulējuma shēmas nekonfidenciālajā versijā norādītā pamatojuma apgalvoto nepietiekamību tā ir izskatījusi nevis pārsūdzētā sprieduma 354.–399. punktā, bet citā šī sprieduma daļā, proti, tā 330.–353. punktā.

127 Šajā kontekstā, runājot par pārsūdzētā sprieduma 394. un 395. punktu, lai gan Vispārējā tiesa tajos ir norādījusi, ka noregulējuma shēmas nekonfidenciālās versijas, kā arī mazāk rediģētu šīs shēmas versiju un 1. un 2. vērtējuma publicēšana ļāva apelācijas sūdzības iesniedzējai celt prasību un iesniegt argumentus uz šo versiju pamata, tā vēlējusies atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju par apgalvoto neiespējamību aizstāvēt savas tiesības piekļuves šo dokumentu pilnajām versijām neesamības apstākļos. Turpretim Vispārējā tiesa šajos punktos nekādi nav nospriedusi, ka ar to vien, ka tā ir cēlusi prasību, pietiek, lai pierādītu, ka ir ievērotas tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

128 Ņemot vērā, kā ir norādīts šā sprieduma 126. punktā, ka Vispārējās tiesas vērtējums pārsūdzētā sprieduma 354.–399. punktā neattiecas uz strīdīgajā noregulējuma shēmā paustā pamatojuma apgalvoto nepietiekamību, apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija, kurā tā atsaucas uz šādu nepietiekamību un kura īsumā ir izklāstīta šā sprieduma 97. un 98. punktā, ir neiedarbīga.

129 Visbeidzot, kritika attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 396. un 397. punktu arī izriet no acīmredzami kļūdainas šo punktu izpratnes. Proti, Vispārējā tiesa nekādi nav pieļāvusi, ka akta prettiesiskumu nepietiekama pamatojuma dēļ varētu labot vēlāk, konstatēdama, ka VNV nekādā ziņā nav papildinājusi strīdīgās noregulējuma shēmas un 1. un 2. vērtējuma pamatojumu ar informāciju, kas jau no paša sākuma nebija ietverta šajos dokumentos. Gluži pretēji, saskaņā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi, VNV savā tīmekļvietnē secīgi publicēja informāciju, kas jau sākotnēji bija ietverta minētajos dokumentos, bet kas tika uzskatīta par konfidenciālu.

130 Līdz ar to piektā pamata pirmā līdz trešā daļa, ciktāl tās ir pieņemamas, ir nepamatotas.

131 Šī pamata ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, lūdzot Vispārējo tiesu uzdot iesniegt strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un ECB novērtējuma par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, pilnu tekstu, tā vēlējās izvirzīt jaunus argumentus vai pat jaunus pamatus. Šajos apstākļos tā uzskata, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 723. punktā minētajā 2021. gada 9. jūnija rīkojumā nolemdama, ka šo dokumentu pilnam tekstam nav nozīmes prasības pirmajā instancē iznākumā, ir pārkāpusi LESD 296. pantu un Hartas 47. pantu.

132 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, tā kā konfidenciālas informācijas aizsardzība saskaņā ar VNM regulas 88. panta 1. punkta otro daļu, interpretējot to šā sprieduma 117. un 118. punktā atgādinātās judikatūras gaismā, var attaisnot noteiktu skaitlisku datu slēpšanu strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojumā, šī aizsardzība attaisno arī to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar apstrīdēt šos datus. Proti, apstāklis, ka šādā situācijā atsevišķi skaitļi paši par sevi nevar tikt apstrīdēti, ir,

pirmkārt, no LESD 339. panta un, otrkārt, no LESD 296. panta, kā arī no Hartas 47. panta izrietošo prasību līdzsvarošanas tiešas sekas, un saskaņā ar šo judikatūru tas pamato tādas informācijas neizpaušanu, uz kuru attiecas komercnoslēpums.

133 Ir jāprecizē, ka tas nenozīmē, ka attiecība uz šiem skaitliskajiem datiem nepastāvētu nekādas pārsūdzības iespējas, jo saskaņā ar šo pašu judikatūru personai nelabvēlīga akta, kurā ir iekļauti skaitliski dati, pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai argumentācijai un izmantotajai metodoloģijai. Šajā ziņā pieļautā nepilnība dod attiecīgajai personai tiesības celt prasību Savienības tiesā.

134 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 723. punktā minētajā 2021. gada 9. jūnija rīkojumā nolemjot, ka šo dokumentu pilnam tekstam nav nozīmes prasības pirmajā instancē iznākumā.

135 Turklāt, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka neizpaustā informācija esot ietekmējusi Vispārējās tiesas nolēmumu, pietiek norādīt, ka tā nekādi nepamato savu argumentāciju un, ciktāl tā atsaucas uz pārsūdzētā sprieduma 278. punktu, balstās uz šī sprieduma acīmredzami kļūdainu izpratni. Proti, no paša šī punkta formulējuma izriet, ka Vispārējā tiesa nekādi nav balstījusies uz *Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstules ECB pielikumu, bet ir tikai atspoguļojusi šajā vēstulē ietverto informāciju par šo pielikumu. Prasītāja neapstrīd faktu, ka šī vēstule tai tika paziņota.

136 Līdz ar to piektais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

2. Par pirmo pamatu

137 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 275.–327. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka attiecībā uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktā paredzēto noregulējuma nosacījumu izvērtēšanu VNV ir ievērojusi savu rūpības pienākumu, kā arī LESD 296. pantu. Šis pamats ir iedalīts divās daļās.

a) Lietas dalībnieku argumenti

138 Pirmā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 292.–302. punktā, VNV ir pārkāpusi VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktu, rūpības pienākumu, kā arī pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu, jo tā nav padziļināti un objektīvi apkopojusi visus ar *Banco Popular* likviditātes krīzi saistītos faktus un nav precizējusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka šī krīze nav tikai īslaicīga.

139 Apelācijas sūdzība iesniedzēja uzskata, ka likviditātes seguma prasības neievērošana nav noregulējuma iemesls, bet tās sekas ir tādas, ka ECB ir jānosaka *Banco Popular* termiņš situācijas atjaunošanai un attiecīgā gadījumā tā var tai piemērot sankcijas, ko tā neesot izdarījusi. Tā uzskata, ka VNV ir balstījusies tikai uz vienu kritēriju, kas attiecas uz iespēju vai neiespējamību 2017. gada 7. jūnijā īstenot ārkārtas likviditātes palīdzību, un tas saskaņā ar apelācijas sūdzība iesniedzējas viedokli pierāda, ka krīze bijusi īslaicīga. Tomēr saskaņā ar EBI 2015. gada 6. augusta Pamatnostādnēm EBA/GL/2015/07 par apstākļu interpretāciju, kādos iestāde uzskatāma par iestādi, kas kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga saskaņā ar Direktīvas 2014/59 32. panta 6. punktu, kuras minētas pārsūdzētā sprieduma 294. punktā, likviditātes krīze var izraisīt

maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību tikai tad, ja šai krīzei nav pagaidu rakstura. Atsaucoties uz citas bankas situāciju, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka likviditātes krīzei, lai to vairs nevarētu uzskatīt par īslaicīgu, ir jāilgst vairāk nekā piecus mēnešus.

140 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pieļauta tiesību kļūda VNV rūpības pienākuma un LESD 296. panta piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa minētā sprieduma 303. punktā ir apstiprinājusi, ka apstākļiem un motīviem, kas lika ECB secināt *Banco Popular* maksātnespēju, nav nozīmes. Ņemot vērā VNV plašo rīcības brīvību, kas tai ir VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta ietvaros, šai iestādei esot padziļināti un objektīvi jāizvērtē visa nozīmīgā informācija un jāpamato savs lēmums, ņemot vērā šo informāciju. Tādējādi VNV nevarot vienīgi atsaukties uz ECB novērtējumu par *Banco Popular* maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situāciju.

141 It īpaši Vispārējai tiesai, pretēji tam, ko tā ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 315. punktā, esot bijis jāizmeklē iemesli, kuru dēļ *Banco Popular* nevarēja tikt sniegta ārkārtas likviditātes palīdzība, un vai tai bija neiespējams saņemt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību. Šajā nolūkā VNV esot bijis jāapkopo atļautā ārkārtas likviditātes palīdzības summa, izmantotā summa, pieejamā summa un ārkārtas likviditātes palīdzības papildu summa, kas varētu tikt pieprasīta. Šajā ziņā Vispārējās tiesas apsvērums, saskaņā ar kuru ārkārtas likviditātes piešķiršana neietilpst VNV kompetencē, apstiprinot, ka šī iestāde nav ievērojusi savu rūpības pienākumu.

142 Komisija norāda, ka pirmais pamats ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai atkārto vai burtiski atveido prasības pieteikumā pirmajā instancē izvirzītos pamatus un argumentus, nepaskaidrojot, kādā ziņā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu. VNV uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmo reizi apelācijas tiesvedībā norāda, ka likviditātes seguma rādītāja neievērošana nav noregulējuma iemesls, ka ECB nav sankcionējusi *Banco Popular* par likviditātes seguma prasības neievērošanu un ka pieprasījums pēc papildu ārkārtas likviditātes palīdzības pierāda likviditātes krīzes pagaidu raksturu.

143 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* uzskata, ka pirmais pamats ir nepamatots.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

144 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā vēlas apstrīdēt to motīvu pamatotību, ar kuriem Vispārējā tiesa noraidīja tās astoto pamatu pirmajā instancē par to, ka VNV esot pārkāpusi VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktu, rūpības pienākumu un pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu. Tā kā šajā pamatā ir ietvertas precīzas norādes par kritizētajiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, kā arī argumenti, uz kuriem tas ir balstīts, saskaņā ar šā sprieduma 106. punktā atgādināto judikatūru to nevar atzīt par nepieņemamu kopumā.

145 Konkrētāk, attiecībā uz argumentiem, kas pirmā pamata pirmajā daļā attiecas uz to, ka ECB nav piemērojusi *Banco Popular* sankciju par likviditātes seguma prasības neievērošanu, kā arī saistībā ar lūgumu sniegt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību, ar šiem argumentiem tiek apšaubīti konkrēti Vispārējās tiesas argumentācijas motīvi. Šajos apstākļos VNV kļūdaini norāda, ka runa ir par jauniem argumentiem, kas apelācijas tiesvedībā ir nepieņemami.

146 Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, izvirzot pamatus, kuri ir radušies no paša pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (spriedums, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 77. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

2) Par lietas būtību

147 Vispirms ir jānorāda, ka, lai gan ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkta, rūpības pienākuma un pienākuma norādīt pamatojumu atbilstoši LESD 296. pantam pārkāpumu, tā nekritizē interpretāciju, ko Vispārējā tiesa ir sniegusi par VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktu, bet būtībā apstrīd tikai tā lēmuma pamatotību, saskaņā ar kuru VNV ir ievērojusi savu rūpības pienākumu un pienākumu norādīt pamatojumu, uzskatīdama, ka VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktā paredzētie noregulējuma nosacījumi šajā lietā ir pārbaudīti.

i) Par pirmā pamata pirmo daļu

148 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 292.–302. punktā, VNV nav ievērojusi savu rūpības pienākumu un pienākumu norādīt pamatojumu, neapkopojot visus faktus saistībā ar *Banco Popular* likviditātes krīzi un neprecizējot, kāda iemesla dēļ šī krīze ir jāuzskata par tādu, kas nav īslaicīga.

149 Tomēr ir jākonstatē, ka šī argumentācija izriet no pārsūdzētā sprieduma un strīdīgās noregulējuma shēmas acīmredzami kļūdainas izpratnes.

150 Pirmām kārtām, no pārsūdzētā sprieduma 276.–302. punkta izriet, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem VNV ir balstījusies uz virkni apstākļu, lai secinātu, ka likviditātes problēmu dēļ *Banco Popular* tuvākajā nākotnē vairs nespēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā un līdz ar to atrodas iespējamas maksātnespējas situācijā VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta izpratnē.

151 Tādējādi attiecībā uz *Banco Popular* likviditātes situācijas attīstību Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 290. punktā vispirms norādīja, ka VNV strīdīgās noregulējuma shēmas 23. apsvērumā, atsaukdamās uz ECB veikto novērtējumu, ir konstatējusi, ka *Banco Popular* likviditātes stāvoklis kopš 2016. gada oktobra ir būtiski pasliktinājies noguldījumu izņemšanas visos klientu segmentos dēļ. Vispārējā tiesa piebilda, ka tajā pašā apsvērumā VNV no šīs attīstības ir secinājusi, ka *Banco Popular* nav pietiekamu iespēju atjaunot savu likviditātes stāvokli, lai nodrošinātu, ka tā spēs izpildīt savas saistības noteiktajā termiņā. Pēc tam minētā sprieduma 291. punktā Vispārējā tiesa ņēma vērā faktu, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 24. apsvērumā VNV uzskaitīja dažādus publiskos notikumus, kas kopš 2017. gada februāra izraisīja *Banco Popular* likviditātes stāvokļa strauju pasliktināšanos un noguldījumu izņemšanas pieaugumu. Visbeidzot minētā sprieduma

292. punktā tā piebilda, ka VNV turklāt ir norādījusi, ka kopš 2017. gada 12. maija šī banka nav izpildījusi likviditātes seguma prasību un ka līdz noregulējuma shēmas ieņemšanas dienai tā joprojām nav varējusi to izpildīt.

152 Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini apgalvo, ka neiespējamība 2017. gada 7. jūnijā īstenot steidzamu likviditātes palīdzību bija vienīgais vērā ņemtais kritērijs. Gluži pretēji, tā kā šis atteikums ir minēts šīs noregulējuma shēmas 26. apsvērumā, VNV vienīgi papildu kārtā ir ņēmusi to vērā salīdzinājumā ar šā sprieduma 151. punktā minētajiem elementiem, kas uzskaitīti minētās shēmas 23. un 24. apsvērumā.

153 Turpinot, no šiem konstatējumiem izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, VNV un Vispārējā tiesa nekādi nav uzskatījušas, ka likviditātes seguma prasības neievērošana pati par sevi būtu noregulējuma pamats. Proti, šī neievērošana tikusi ņemta vērā kopā ar citiem apstākļiem, lai secinātu, ka *Banco Popular* likviditātes problēmu dēļ atrodas iespējamas maksātnespējas situācijā VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta izpratnē, ko apstiprina pārsūdzētā sprieduma 294.–299. punktā izklāstītie apsvērumi.

154 Šajos pēdējos minētajos punktos Vispārējā tiesa, ņemot vērā dažādos šā sprieduma 151. punktā minētos elementus, ir precizējusi, ka VNV, kā tas ir paredzēts VNM regulas 5. panta 2. punktā, ir ievērojusi EBI 2015. gada 6. augusta Pamatnostādnes par apstākļu interpretāciju, kādos iestāde uzskatāma par iestādi, kas kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga saskaņā ar Direktīvas 2014/59 32. panta 6. punktu. Saskaņā ar šīm pamatnostādnēm spēja ievērot minimālās likviditātes prasības ir viens no apstākļiem, kas šajā ziņā ir jāņem vērā.

155 Visbeidzot, ņemot vērā visus šā sprieduma 151. punktā minētos apstākļus, apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini pārmet VNV, ka tā nav precizējusi, kāda iemesla dēļ šī likviditātes krīze ir jāuzskata par tādu, kas nav īslaicīga. Proti, kā Vispārējā tiesa ir pamatoti konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 302. punktā, no šiem apstākļiem izriet, ka *Banco Popular* likviditātes problēmas nevar uzskatīt tikai par īslaicīgām. Vispārējā tiesa tajā ir pamatoti uzskatījusi, ka šo secinājumu apstiprina fakts, kas turklāt ir ņemts vērā strīdīgās noregulējuma shēmas 36. apsvērumā, ka šī banka pati ar 2017. gada 6. jūnija vēstuli bija informējusi ECB, ka likviditātes problēmu dēļ tā ir maksātnespējīga.

156 Tādējādi ir jāuzskata, ka pirmā pamata pirmā daļa ir nepamatota.

ii) Par pirmā pamata otro daļu

157 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 303. un 315. punktā Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā no VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunkta, VNV rūpības pienākuma un LESD 296. panta izrietošo VNV pienākumu padziļināti un objektīvi pārbaudīt visu nozīmīgo informāciju un pamatot savu lēmumu, ņemot vērā šo informāciju.

158 Runājot par pārsūdzētā sprieduma 303. punktu, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatoti apgalvo, ka Vispārējā tiesa tajā ir uzskatījusi, ka apstākļiem un motīviem, kas likuši ECB secināt *Banco Popular* maksātnespēju, nav nozīmes, ir jāuzsver, ka ar šiem motīviem Vispārējā tiesa ir atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, saskaņā ar kuru *Banco Popular* likviditātes problēmas nav attiecināmas uz šo banku, bet ir citu notikumu rezultāts.

159 Tieši atbildot uz šo argumentu, Vispārējā tiesa būtībā ir nospriedusi, ka *Banco Popular* maksātnespējas iemesliem nav nozīmes, izvērtējot strīdīgās noregulējuma shēmas tiesiskumu saistībā ar VNM regulas 18. pantu. Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka minētajā punktā Vispārējā tiesa būtu uzskatījusi, ka VNV var atsaukties tikai uz ECB novērtējumu par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, necenšoties iegūt informāciju šajā jautājumā. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, kā izriet no pirmā pamata pirmās daļas analīzes, ka Vispārējā tiesa it īpaši pārsūdzētā sprieduma 291. un 302. punktā ir konstatējusi, ka VNV vērtējums bija balstīts ne tikai uz šo ECB vērtējumu, bet arī uz vispārzināmiem notikumiem, kā arī uz *Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstuli, ar kuru ECB tika informēta, ka *Banco Popular* ir maksātnespējas situācijā likviditātes problēmu dēļ.

160 Kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 315. punktu, ir taisnība, ka Vispārējā tiesa tajā ir secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar pārmest VNV, ka strīdīgajā noregulējuma shēmā tā nav pārbaudījusi, vai *Banco Popular* būtu bijis iespējams saņemt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību.

161 Tomēr, lai nonāktu pie šāda secinājuma, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 311. un 313. punktā ir konstatējusi, pirmkārt, ka no strīdīgās noregulējuma shēmas 3. panta 2. punkta d) apakšpunkta izriet, ka, ņemot vērā *Banco Popular* likviditātes stāvokļa pasliktināšanās ātrumu, ārkārtas likviditātes palīdzība nebūtu bijusi pietiekama, otrkārt, ka pēc tam, kad nākamajā dienā pēc pirmās ārkārtas likviditātes palīdzības tika konstatēta šīs bankas maksātnespēja, papildu ārkārtas likviditātes palīdzība vairs nebija iespējama un, treškārt, ka VNV nav nekādas lomas ārkārtas likviditātes palīdzības sniegšanā, kura ietilpst valstu centrālo banku kompetencē.

162 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa, nepieļaudama tiesību kļūdu, ir varējusi uzskatīt, ka VNV ir juridiski pietiekami izvērtējusi, vai bijis iespējams tas, ka *Banco Popular* saņemtu papildu ārkārtas likviditātes palīdzību.

163 Jebkurā gadījumā VNV nevar pārmest, ka tā nebūtu pārbaudījusi iemeslus, kuru dēļ *Banco Popular* nav saņēmusi papildu ārkārtas likviditātes palīdzību. Proti, ar VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmo daļu noregulējuma shēmas pieņemšana ir pakļauta nosacījumam, ka, pirmkārt, attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, otrkārt, ņemot vērā nepieciešamos termiņus un citus nozīmīgus apstākļus, nav pamatotu izredžu, ka citi privātā sektora pasākumi attiecībā uz vienību pieņemamā termiņā novērstu tās maksātnespēju, un, treškārt, ka noregulējuma darbība ir vajadzīga sabiedrības interesēs. Turpretim šajā tiesību normā nav nevienas atsauces ne uz maksātnespējas situācijas, ne arī uz alternatīvu pasākumu neesamības iemesliem.

164 Turklāt šo apstākļu ņemšana vērā nebūtu saderīga arī ar VNM regulas mērķiem, kuri, kā izriet it īpaši no tās 58. apsvēruma, ir saglabāt finanšu stabilitāti, nodrošināt būtisku finanšu pakalpojumu sniegšanas nepārtrauktību un aizsargāt noguldītājus. Proti, apstākļi, kas ir izraisījuši attiecīgās bankas maksātnespēju, nevar liegt VNV veikt noregulējuma darbību apstākļos, kad ir iestājušies visi šīs regulas 18. panta 1. punktā pirmajā daļā paredzētie nosacījumi, ciktāl konkrētā banka kļuvusi maksātnespējīga, nepastāv alternatīvs risinājums un, it īpaši, noregulējuma darbība attiecībā uz to atbilst sabiedrības interesēm.

165 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmā pamata otrā daļa ir nepamatota. Tātad šis pamats kopumā ir jānoraida kā nepamatots.

3. Par ceturto pamatu

166 Ceturtais pamats attiecas uz Hartas 47. panta, LESD 296. panta un noteikumu par pierādīšanas pienākumu pārkāpumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 330.–353. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojums nav ne pretrunīgs, ne nepietiekams. Šis pamats ir iedalīts divās daļās.

a) Lietas dalībnieku argumenti

167 Ar ceturtā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 341.–344. punktā, strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojumā ir pieļauta pretruna, jo VNV, pirmkārt, šīs pašas noregulējuma shēmas 6. panta 3. un 4. punktā, īstenojot norakstīšanas pilnvaras, ir piešķīrusi *Banco Popular* negatīvu vērtību mīnus 8,2 miljardu euro apmērā un, otrkārt, saistībā ar 2. vērtējumu, kas ir šīs shēmas neatņemama sastāvdaļa, ir uzskatījusi, ka banka ir maksātspējīga.

168 Šī pamata otrā daļa attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi LESD 296. pantu, jo pārsūdzētā sprieduma 345.–353. punktā tā ir uzskatījusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 23. un 24. apsvēruma, kā arī 26. apsvēruma c) punkta pamatojums ir pietiekams, lai saprastu *Banco Popular* likviditātes krīzes smagumu. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šajos apsvērumos ietvertā informācija ir vispārīga un to varētu piemērot jebkurai likviditātes krīzei. Lai saprastu likviditātes krīzi, ar kuru saskārās *Banco Popular*, ekonomikas eksperta rīcībā esot bijis jābūt papildu informācijai, tostarp skaitliskiem datiem, kas precīzi atspoguļo šīs bankas likviditātes stāvokli 2017. gada 6. un 7. jūnija datumā. Turklāt strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojumā neesot norādīts, kādu iemeslu dēļ Spānijas Banka nav sniegusi papildu ārkārtas likviditātes palīdzību.

169 VNV un *Banco Santander* norāda, ka abas ceturtā pamata daļas ir nepieņemamas, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi atkārto vai burtiski atveido Vispārējā tiesā izvirzītos pamatus un argumentus, nenorādot ne uz vienu tiesību kļūdu pārsūdzētajā spriedumā.

170 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* uzskata, ka ceturtais pamats ir nepamatots.

b) Tiesas vērtējums

171 Attiecībā uz ceturtā pamata pirmo daļu ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 342.–344. punktā Vispārējā tiesa jau ir nospriedusi, ka *Banco Popular* maksātspējas konstatējums, kas balstīts uz tās grāmatvedības vērtību, nav pretrunā konstatējumam, ka tās ekonomiskā vērtība ir mīnus 8,2 miljardi euro. Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai atkārto savu argumentu par pretrunīgu pamatojumu, nepaskaidrojot, kāpēc minētā sprieduma 342.–344. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka ir jānošķir *Banco Popular* grāmatvedības vērtība un ekonomiskā vērtība.

172 Tādējādi ir jāuzskata, ka ceturtā pamata pirmā daļa, ciktāl tajā ir tikai atkārtoti Vispārējā tiesā jau izvirzītie argumenti, atbilstoši šā sprieduma 105. punktā atgādinātajai judikatūrai ir nepieņemama.

173 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas ceturtā pamata otrās daļas pieņemamību ir jākonstatē, ka tā ne tikai atkārto pirmajā instancē izvirzītos argumentus, bet kritizē Vispārējās tiesas vērtējumu attiecībā uz strīdīgās noregulējuma shēmas 23. un 24. apsvērumā, kā arī 26. apsvēruma c) punktā ietverto pamatojumu, apgalvodama, ka pretēji tam, ko ir nospriedusi Vispārējā tiesa, strīdīgajā noregulējuma shēmā ietvertie skaitliskie dati, kas ir tikuši aizklāti konfidencialitātes iemeslu dēļ, esot bijuši nepieciešami, lai analizētu un izprastu *Banco Popular* likviditātes krīzi.

174 Tādējādi VNV un *Banco Santander* izvirzītā iebilde par nepieņemamību, ciktāl tā attiecas uz ceturtā pamata otro daļu, ir jānoraida.

175 Attiecībā uz lietas būtību no strīdīgās noregulējuma shēmas 23.–25. apsvēruma un 26. apsvēruma c) punkta izriet, vispirms, ka *Banco Popular* likviditātes stāvoklis kopš 2016. gada oktobra ir būtiski pasliktinājies noguldījumu izņemšanas dēļ visos klientu segmentos un ka šai bankai nebija pietiekamu iespēju atjaunot savu likviditātes situāciju, lai nodrošinātu, ka tā būs spējīga izpildīt savas saistības noteiktajā termiņā; turpinājumā, ka tās likviditātes stāvokļa pasliktināšanās ir likusi kredītreitingu aģentūrām secīgi samazināt šīs bankas reitingu un, visbeidzot, ka, ņemot vērā šo pasliktināšanos, ECB ir secinājusi, ka *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga. Ir jākonstatē, ka šīs norādes skaidri un nepārprotami parāda VNV izmantoto argumentāciju, tādējādi ievērojot prasības, kurām akta pamatojumam ir jāatbilst konfidenciālas informācijas gadījumā, ņemot vērā VNM regulas 88. panta 1. punkta otro daļu, kura ir interpretēta šā sprieduma 117. un 118. punktā atgādinātās judikatūras gaismā.

176 Tādējādi Vispārējā tiesa nav pārkāpusi LESD 296. pantu, pārsūdzētā sprieduma 345.–353. punktā nospriezdama, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 23.–25. apsvērumā un 26. apsvēruma c) punktā ietvertās norādes ir ļāvušas saprast *Banco Popular* likviditātes krīzes smagumu noguldījumu izņemšanas dēļ, kura likusi ECB un VNV konstatēt, ka tā kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, nepastāvot nepieciešamībai precīzi zināt šīs izņemšanas summu.

177 Apgalvotā nepieciešamība zināt šīs summas, kā arī citus skaitliskos datus, uz kuriem atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, šķiet vēl jo mazāk vajadzīga tādēļ, ka šīs noregulējuma shēmas 36. apsvērumā ir precizēts, ka *Banco Popular* valde piekrita ECB vērtējumam par maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības situāciju, un apelācijas sūdzības iesniedzēja to neapstrīd.

178 No tā izriet, ka ceturtā pamata otrā daļa ir nepamatota.

179 Līdz ar to ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

4. Par sesto pamatu

180 Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 47. pantu un ECPAK 6. pantu, kā arī sacīkstes principu, jo pārsūdzētā sprieduma 721.–728. punktā tā ir noraidījusi pieprasītos pierādījumu savākšanas pasākumus, pamatodamās uz to, ka tie nav nozīmīgi vai ka lietas materiālos ietvertā informācija ir pietiekama, lai Vispārējā tiesa varētu pieņemt nolēmumu. Šis pamats ir iedalīts trīs daļās.

a) Lietas dalībnieku argumenti

181 Sestā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, lai ievērotu sacīkstes principu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, Vispārējai tiesai esot bijis jāuzdod iesniegt strīdīgās noregulējuma shēmas, 1. un 2. vērtējuma, ECB novērtējuma par *Banco Popular* maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības situāciju, kā arī 2016. gada noregulējuma plāna pilnu tekstu. Proti, sacīkstes princips prasot, lai procesa dalībnieki varētu iepazīties ar visiem tiesai iesniegtajiem dokumentiem vai apsvērumiem, lai ietekmētu tās nolēmumu un tos apspriestu. Lai gan Vispārējai tiesai ir rīcības brīvība, lai novērtētu pierādījumu nozīmīgumu, tā nevarot uzskatīt, ka pats apstrīdētais akts ir tāds pierādījums, kam nav nozīmes strīda atrisināšanā. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pieprasīto dokumentu iespējamajam konfidenciālajam raksturam nav nozīmes, jo konfidencialitātes saistības saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 103. panta 3. punktu ļaujot līdzsvarot iesaistītās intereses.

182 Attiecībā uz šī pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja, lai to pamatotu, uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāpieņem eksperta, kas bija parakstījis ekonomisko ziņojumu, kuru tā bija iesniegusi savas prasības pirmajā instancē pamatojumam, liecinieka liecības, jo saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas viedokli šis pierādījums bija nepieciešams, lai pārbaudītu un saprastu strīdīgajā noregulējuma shēmā un 1. un 2. vērtējumā ietverto tehnisko un sarežģīto informāciju, kā arī – katrā ziņā – lai izvirzītu efektīvus tiesību aizsardzības līdzekļus.

183 Minētā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējai tiesai būtu bijis jāuzdod iesniegt dažādus dokumentus, kas būtu ļāvuši diskutēt par to, vai likviditātes krīze ir pamats noregulējumam, vai arī pastāv citi pasākumi, kas, salīdzinot ar noregulējumu, ir samērīgāki, tādi kā ārkārtas likviditātes palīdzība.

184 Komisija un *Banco Santander* norāda, ka sestais pamats ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi atkārto vai burtiski atveido pirmajā instancē izvirzītos pamatus un argumentus, vienlaikus prasot Tiesu aizstāt Vispārējās tiesas veikto faktu un pierādījumu vērtējumu ar savu vērtējumu. Turklāt to, vai pierādījumi ir pārliecinoši, ar savu suverēno faktu vērtējumu nosaka Vispārējā tiesa, un uz to neattiecas pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā, izņemot iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumu vai gadījumu, ja Vispārējās tiesas veikto konstatāciju būtiska neprecizitāte izriet no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēja vienkārši paužot savu nepiekrišanu Vispārējās tiesas vērtējumam, nenorādot uz šādu sagrozīšanu vai šādu būtisku neprecizitāti.

185 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* norāda, ka prasītājas argumentācija ir nepamatota.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

186 Attiecībā uz Komisijas un *Banco Santander* izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību ir jākonstatē, ka ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē pārsūdzētā sprieduma 721.–728. punktā Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju un piemērošanu. Saskaņā ar šā sprieduma 106. punktā atgādināto judikatūru sestais pamats līdz ar to nevar tikt atzīts par nepieņemamu kopumā.

187 Lai gan tas tā ir, Komisija un *Banco Santander* pamatoti atgādina, ka Vispārējā tiesa ir vienīgā, kas spriež par iespējamo nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā par lietām, kuras tā izskata. Tas, vai procesa materiāliem ir pierādījuma spēks, ietilpst suverēnā faktu vērtējumā, kas ir jāveic Vispārējai tiesai, un uz to neattiecas pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā, izņemot Vispārējā tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumā vai tad, ja Vispārējās tiesas veikto konstatējumu būtiska neprecizitāte izriet no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem (spriedums, 2017. gada 26. janvāris, *Mamoli Robinetteria*/Komisija, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117. punkts).

188 Sestā pamata otrajā un trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi norāda, ka Vispārējai tiesai esot bijis jānosaka noteikti pierādījumu savākšanas pasākumi, tomēr tā neizvirza iebildumu attiecībā uz to, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus vai pierādījumus vai tie būtu materiāli neprecīzi.

189 Līdz ar to sestā pamata otrā un trešā daļa ir nepieņemama.

2) Par lietas būtību

190 Aplūkojot pēc būtības šī pamata pirmo daļu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza ECPAK 6. panta pārkāpumu, ir jāatgādina, ka, lai gan – kā apstiprināts LES 6. panta 3. punktā – pamattiesības, kas garantētas ECPAK, kā vispārējie principi ir daļa no Savienības tiesībām un lai gan Hartas 52. panta 3. punktā ir paredzēts, ka tajā ietvertajām tiesībām, kas atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, ir tāda pati nozīme un apjoms, kāds tām ir noteikts minētajā konvencijā, tomēr šī pēdējā minētā konvencija, kamēr Savienība nav tai pievienojusies, nav Savienības tiesību sistēmā formāli integrēts juridisks instruments. Tādējādi Savienības tiesību aktu likumības pārbaude ir jāveic, ņemot vērā tikai Hartā, it īpaši tās 47. pantā, garantētās pamattiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. februāris, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 45. un 46. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

191 Attiecībā uz sacīkstes principu, kas ir daļa no Hartas 47. pantā garantētajām tiesībām uz aizstāvību, ir jākonstatē, ka sestā pamata pirmā daļa sakrīt, pirmkārt, ar argumentāciju, kas ir izvirzīta piektā pamata atbalstam, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāuzdod iesniegt strīdīgās noregulējuma shēmas, 1. un 2. vērtējuma, ECB novērtējuma par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, kā arī 2016. gada noregulējuma plāna pilnu tekstu. Kā ir nospriests šā sprieduma 117. un 118. punktā, ņemot vērā šajos dokumentos ietverto konfidenciālo informāciju, šis arguments nevar tikt atbalstīts.

192 Otrkārt, arguments par sacīkstes principa neievērošanu pēc būtības sakrīt ar argumentāciju, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa savu tiesiskuma pārbaudi esot balstījusi uz šajos dokumentos ietverto informāciju, kas netika paziņota apelācijas sūdzības iesniedzējai. Tomēr, kā izriet no šā sprieduma 135. punkta, šāds apgalvojums ir pilnībā spekulatīvs un turklāt izriet no pārsūdzētā sprieduma 278. punkta acīmredzami kļūdainas interpretācijas. Šādos apstākļos arguments par apgalvoto sacīkstes principa pārkāpumu nav pamatots.

193 No tā izriet, ka sestais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

C. Par septīto pamatu, kas attiecas uz Hartas 17. un 52. panta, kā arī LES 5. panta 4. punkta pārkāpumu

194 Ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 17. un 52. pantu, kā arī LES 5. panta 4. punktu, pārsūdzētā sprieduma 150.–219. punktā noraidīdāma tās iebildi, kura bija pamatota ar LESD 277. pantu, par VNM regulas 15. un 22. panta prettiesiskumu saistībā ar nesamērīgu iejaukšanos tiesībās uz īpašumu, kā arī atbilstošas kompensācijas neesamību. Šis pamats ir iedalīts piecās daļās.

1. Lietas dalībnieku argumenti

195 Ar septītā pamata pirmo līdz trešo un piekto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 171. un nākamajos punktos Vispārējā tiesa ir kļūdaini balstījusies uz judikatūru, kas it īpaši izriet no 2016. gada 19. jūlija sprieduma *Kotnik* u.c. (C-526/14, EU:C:2016:570), lai nospriestu, ka VNM regulas 15. un 22. pants nav nesamērīga iejaukšanās akcionāru tiesībās uz īpašumu, lai gan šī judikatūra attiecoties uz bankām, kuras saskaras ar maksātspējas problēmām vai zaudējumiem, kas var izraisīt pašu kapitāla iztrūkumu un kas pirmām kārtām ir jāsedz akcionāriem. Turklāt pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi it īpaši pārsūdzētā sprieduma 171., 185. un 204. punktā, maksātspējīgai bankai noregulējuma darbība neesot alternatīvs risinājums, jo šādas bankas aktīvi pārsniedzot tās pasīvus.

196 Turpinājumā apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd to, ka pārsūdzētā sprieduma 177.–181. punktā ir pamatoti noraidīts arguments, saskaņā ar kuru VNM regulas 15. un 22. pants neļauj ņemt vērā nozīmīgos lietas apstākļus, it īpaši bankas maksātspēju vai to, ka tā ievēro prasības pašu kapitāla rādītāja jomā. VNM regulas 15., 21. un 22. pants esot formulēts tik plaši, ka praksē ir iespējams īstenot norakstīšanas pilnvaras, lai gan pamatkapitāla vērtības samazināšana nevarētu atrisināt maksātspējīgas bankas likviditātes problēmas, kura, nepastāvot pašu kapitāla iztrūkumam, neciestu zaudējumus, kas būtu jāsedz akcionāriem.

197 Apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē arī pārsūdzētā sprieduma 169. un 175.–189. punktu, jo VNM regulas 15. un 22. pantā nav paredzēti atšķirīgi risinājumi, pirmkārt, maksātnespējīgām bankām un, otrkārt, maksātspējīgām bankām, kurām ir likviditātes problēmas. Neviens no minētās regulas 22. pantā paredzētajiem noregulējuma instrumentiem neesot izstrādāts, lai atrisinātu likviditātes krīzi, kas skar maksātspējīgu banku. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pastāv alternatīvi, mazāk apgrūtinoši risinājumi, lai risinātu šādu krīzi, piemēram, ārkārtas likviditātes palīdzība vai iespēja vienoties par maksājumu moratoriju.

198 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 201. un nākamajos punktos Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka VNM regulas 20. panta 16. punktā un 76. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēta adekvāta kompensācija, lai garantētu iejaukšanās akcionāru tiesībās uz īpašumu samērīgumu, nodrošinot, ka attieksme pret tiem nav mazāk labvēlīga, salīdzinot ar attieksmi pret tiem maksātnespējas gadījumā. Ciktāl šajās tiesību normās paredzētās kompensācijas aprēķināšanas priekšnosacījums ir iestādes maksātnespēja, pat ja banka būtu maksātspējīga un neciestu zaudējumus, minētajās tiesību normās neesot ņemti vērā ekspropriētā īpašuma īpašie apstākļi un iespējamo situāciju dažādība, pretēji tam, kas esot prasīts Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā, kura izriet no 2002. gada 21. maija sprieduma *Jokela* pret Somiju (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, 53. punkts) un 1999. gada 25. marta sprieduma *Papachelas* pret Grieķiju (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, 53. punkts).

199 Šajā kontekstā apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē arī pārsūdzētā sprieduma 191. un 211.–219. punktu, jo saskaņā ar tās viedokli VNM regula negarantē nedz vienlīdzīgu attieksmi pret visiem akcionāriem, nedz arī akcionāru un kreditoru tiesības uz taisnīgu kompensāciju. Šīs regulas 20. panta 11. un 12. punktā paredzētā kompensācija papildus šī 20. panta 16. punktā paredzētajai kompensācijai neesot piemērojama visiem noregulējuma instrumentiem, bet gan radot atšķirīgu attieksmi atkarībā no piemērotā noregulējuma instrumenta.

200 Turklāt tā uzskata, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi samērīguma principu, pārsūdzētā sprieduma 169. punktā nospriezdama, ka no norakstīšanas izrietošā iejaukšanās tiesībās uz īpašumu ir pamatota, ja ir izpildīti no VNM regulas 18. panta izrietošie noregulējuma nosacījumi.

201 Septītā pamata ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz Hartas 52. panta 1. punktā un LES 5. panta 4. punktā nostiprinātā samērīguma principa neievērošanu, pamatodamās uz to, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā faktu, ka VNM regulas 15. un 22. pantā nav paredzēti mehānismi, kas ļautu nodrošināt norakstīšanas pilnvaru īstenošanas samērīgumu steidzamības gadījumā. Būtībā tā apgalvo, ka šīs tiesību normas steidzamības gadījumā ļauj īstenot šīs pilnvaras, nenovērtējot bankas aktīvu un pasīvu elementus. Tomēr gadījumā, ja vēlāk *ex post* galīgā vērtējuma ietvaros izrādītos, ka bankas aktīvu neto vērtība pārsniedz pasīvu vērtību, norakstīšana galu galā būtu pārmērīga vai pat nelietderīga.

202 VNV un *Banco Santander* norāda, ka septītais pamats ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi atkārto argumentus, kas jau tikuši izvirzīti Vispārējā tiesā, un ka tā nav identificējusi nevienu tās pieļautu tiesību kļūdu. Padome norāda, ka ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja, šķiet, mēģina apstrīdēt ne tikai VNM regulas 15. un 22. panta, kā tas bija norādīts pirmajā instancē, bet arī citu minētās regulas normu, it īpaši tās 18., 20. un 21. panta, spēkā esamību, lai gan tā nebija apstrīdējusi šo pēdējo minēto pantu tiesiskumu Vispārējā tiesā.

203 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* uzskata, ka septītais pamats ir nepamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pieņemamību

204 Attiecībā uz VNV un *Banco Santander* izvirzīto iebildi par nepieņemamību ir jākonstatē, ka ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi tās uz LESD 277. pantu balstīto iebildi par prettiesiskumu, jo ar VNM regulas 15. un 22. pantu tiekot pārkāptas Hartas 17. pantā garantētās tiesības uz īpašumu un it īpaši tās 51. panta 1. punktā un LES 5. panta 4. punktā nostiprinātais samērīguma princips, vienlaikus precizēdama pārsūdzētā sprieduma kritizētos punktus, kā arī argumentus, uz kuriem tā balstās. Līdz ar to šis pamats nevar tikt atzīts par nepieņemamu kopumā.

205 Runājot par Padomes izvirzīto iebildi par nepieņemamību, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas arī uz VNM regulas 18., 20. un 21. pantu, tā neizvirza jaunus argumentus, ar kuriem tiktu apstrīdēts šo pantu tiesiskums, bet tā tos ņem vērā, lai pamatotu savu argumentāciju par šīs regulas 15. un 22. panta iespējamo prettiesiskumu, ko tā jau bija norādījusi Vispārējā tiesā.

206 Tomēr, kā ģenerāladvokāte būtībā ir norādījusi secinājumu 105. punktā, šī pamata ceturtā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzībā, neievērojot Tiesas Reglamenta 169. panta 2. punktā noteikto prasību, nav precīzi identificēti pārsūdzētā sprieduma motīvu kritizētie punkti. Šis precizitātes trūkums ir šķērslis tiesiskuma pārbaudei, kas ir jāveic Tiesai.

207 Turklāt, kā ģenerāladvokāte ir uzsvērusi tajā pašā secinājumu punktā, septītā pamata piektā daļa, ciktāl tā attiecas uz diskrimināciju, kas izriet no noregulējuma instrumenta izvēles, ir daļēji nepieņemama. Ņemot vērā, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 190. un nākamajiem punktiem, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmajā instancē ir atsaukusies nevis uz šādu diskrimināciju starp dažādiem noregulējuma instrumentiem, bet gan uz diskrimināciju starp dažādām kreditoru kategorijām, runa ir par jaunu argumentu. Tātad apelācijas tiesvedības stadijā tas ir jānoraida.

b) Par lietas būtību

208 Ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 150.–219. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi tās iebildi par VNM regulas 15. un 22. panta prettiesiskumu saistībā ar nesamērīgu iejaukšanos tiesībās uz īpašumu, kā arī pienācīgas kompensācijas akcionāriem neesamību.

209 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma, šī iebilde par prettiesiskumu it īpaši attiecās uz šīs regulas 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kurā ir noteikts vispārējais noregulējuma princips, saskaņā ar kuru zaudējumus sedz pirmie noregulējamās iestādes akcionāri, kā arī uz šīs regulas 22. panta 1. punktu.

210 Šajā pēdējā minētajā tiesību normā saistībā ar iepriekšējā punktā minētā principa piemērošanu ir paredzēts, ka, ja VNV nolemj piemērot noregulējuma instrumentu un ja šī noregulējuma darbība radītu zaudējumus kreditoriem vai tā rezultātā tiktu konvertētas kreditoru prasības, VNV tieši pirms noregulējuma instrumenta piemērošanas vai vienlaikus ar tā piemērošanu dod norādījumus valstu noregulējuma iestādēm īstenot attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaras saskaņā ar 21. pantu tieši pirms noregulējuma instrumenta piemērošanas vai vienlaikus ar tā piemērošanu.

211 Attiecībā uz Hartas 17. pantā nostiprinātajām tiesībām uz īpašumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar šī panta 1. punktu "ikvienai personai ir tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, tiesības to lietot un atsavināt, kā arī tiesības attiecībā uz to dot rīkojumu savas nāves gadījumam. Nevienam nedrīkst atņemt īpašumu, ja vien tas nav jādara sabiedrības interesēs, kā arī gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti tiesību aktos, ar noteikumu, ka par zaudējumiem laikus izmaksā taisnīgu kompensāciju. Īpašuma izmantošanu var noteikt ar tiesību aktiem, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs".

212 Tādi pašu kapitāla instrumenti kā akcijas ietilpst Hartas 17. panta 1. punkta piemērošanas jomā, jo tiem ir mantiska vērtība un no tiem izriet to īpašnieka iegūts tiesiskais stāvoklis, kas ļauj autonomi izmantot no tiem izrietošās tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 40. un 43. punkts).

213 Saskaņā ar Hartas 52. panta 3. punktu, ciktāl tajā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā šajā konvencijā noteiktajām tiesībām. Tomēr šī tiesību norma neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību. No tā izriet, ka Hartas 17. panta interpretācijas vajadzībām kā minimālās aizsardzības standarts ir jāņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra attiecībā uz Parīzē 1952. gada 20. martā parakstītā ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu, kurā ir nostiprināta tiesību uz īpašumu

aizsardzība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības), C-235/17, EU:C:2019:432, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

214 Tāpat kā Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir vairākkārt spriedusi attiecībā uz ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu, ir jāuzskata, ka Hartas 17. panta 1. punkts ietver trīs atsevišķas normas. Pirmā norma, kas ir izklāstīta tā pirmajā teikumā un ir vispārīga, konkretizē tiesību uz īpašumu ievērošanas principu. Otrā, kas ir ietverta šā punkta otrajā teikumā, attiecas uz šo tiesību atņemšanu un pakļauj to noteiktiem nosacījumiem. Savukārt trešajā, kas ietverta minētā punkta trešajā teikumā, ir atzītas valstu pilnvaras tostarp reglamentēt īpašuma izmantošanu, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs. Tomēr šīs normas nav savstarpēji nesaistītas. Otrā un trešā norma attiecas uz konkrētiem iejaukšanās tiesībās uz īpašumu gadījumiem, un tās ir jāinterpretē, ņemot vērā pirmajā no šīm normām nostiprināto principu (spriedums, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 38. punkts).

215 Saskaņā ar Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, lai konstatētu, vai runa ir par īpašuma atņemšanu, ir jāpārbauda ne tikai tas, vai formāli notikusi atsavināšana vai ekspropriācija, bet arī ir jānoskaidro, vai strīdīgā situācija līdzinās faktiskai ekspropriācijai (Tiesas spriedums, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 44. punkts; ECT spriedums, 1999. gada 28. jūlijs, *Immobiliare Saffi* pret Itāliju, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, 46. punkts; ECT spriedums, 2010. gada 29. marts, *Depalle* pret Franciju, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, 78. punkts).

216 Šajā lietā VNM regulas 22. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 21. pantu, minēto noregulējuma darbību veido kapitāla instrumentu konvertācija un/vai norakstīšana, tomēr tā nenozīmē attiecīgo instrumentu formālu atsavināšanu vai ekspropriāciju. It īpaši šis pasākums neatņem piespiedu kārtā, pilnībā un galīgi to īpašniekiem tiesības, kas izriet no minētajiem instrumentiem (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 21. maijs, Komisija/Ungārija (Lauksaimniecības zemes lietojuma tiesības), C-235/17, EU:C:2019:432, 81. punkts).

217 Attiecībā uz jautājumu, vai pašu kapitāla instrumentu būtiskas vai pat pilnīgas norakstīšanas gadījumā šāda pasākuma pieņemšana var izraisīt faktisku ekspropriāciju, ir jāatgādina, ka konvertācijas un norakstīšanas pilnvaru īstenošanas priekšnosacījums, kā tas izriet no VNM regulas 22. panta 2. punkta, lasot to kopsakarā ar 18. panta 6. punkta b) apakšpunktu, ir tas, ka ir izpildīti minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a)–c) apakšpunktā paredzētie noregulējuma shēmas piemērošanas nosacījumi, proti, pirmkārt, attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, otrkārt, nepastāv pamatotas izredzes, ka citi privātā sektora vai prudenciāli pasākumi varētu novērst šo maksātnespēju pieņemamā termiņā, un, treškārt, noregulējuma darbības veikšana ir nepieciešama sabiedrības interesēs.

218 No minētās regulas 18. panta 5. un 8. punkta izriet, ka, ja ir izpildīti iepriekšējā punktā minētie pirmie divi nosacījumi par maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību un alternatīvu pasākumu neesamību, attiecīgā vienība, ja tās noregulējums nav sabiedrības interesēs, ir organizēti jālikvidē saskaņā ar piemērojamiem valsts tiesību aktiem. Tādējādi šķiet, ka, lai gan šīs pašas regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā ir paredzēts, ka tiek uzskatīts, ka attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja šī vienība nespēj vai tuvākajā nākotnē nevarēs samaksāt savus parādus vai citas saistības, VNM regula ierobežo noregulējuma shēmas pieņemšanu, attiecinot to tikai uz likviditātes ārkārtas krīzēm, kuras liek apšaubīt pašu minētās vienības pastāvēšanu un kurās nav neviena cita risinājuma kā vien noregulējums vai likvidācija saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru.

219 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka kapitāla instrumentu vērtības zudums izriet nevis no norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošanas saskaņā ar VNM regulas 22. panta 1. punktu, bet gan no tā, ka attiecīgā kredītiestāde ir kļuvusi maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 48. punkts).

220 No tā izriet, ka noregulējuma darbība, kas apstiprināta saskaņā ar VNM regulas 18., 22. un 24. pantu, ir uzskatāma nevis par īpašuma atņemšanu Hartas 17. panta 1. punkta otrā teikuma izpratnē, kurai tostarp ir jāatbilst nosacījumiem par plašas sabiedrības interesēm par īpašuma atņemšanu un laikus izmaksātas taisnīgas kompensāciju esamību, bet par īpašuma izmantošanas regulējumu Hartas 17. panta 1. punkta trešā teikuma izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c., C-83/20, EU:C:2022:346, 49. un 50. punkts).

221 No šīs normas formulējuma izriet, ka īpašuma izmantošanu var reglamentēt ar tiesību aktiem, ciktāl tas nepieciešams vispārējās interesēs. Turklāt saskaņā ar Tiesas judikatūru Hartas 17. pantā garantētās tiesības uz īpašumu nav absolūta prerogatīva un to īstenošana var tikt ierobežota, pamatojoties uz Savienības vispārējo interešu mērķiem (spriedums, 2016. gada 20. septembris, *Ledra Advertising* u.c./Komisija un ECB, no C-8/15 P līdz C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69. punkts).

222 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu visiem Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība un, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus šīm tiesībām un brīvībām drīkst uzlikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības. LES 5. panta 4. punkta otrajā daļā Savienības iestādēm ir īpaši noteikts pienākums ievērot šo pašu samērīguma principu, kad tās rīkojas, īstenojot tām piešķirto kompetenci.

223 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība tam piešķirto pilnvaru īstenošanā, kad tā rīcība ietver politiska, ekonomiska vai sociāla rakstura izvēles un kad tam ir jāveic sarežģīti novērtējumi un izvērtējumi (spriedums, 2019. gada 30. janvāris, *Planta Tabak*, C-220/17, EU:C:2019:76, 44. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī spriedums, 2019. gada 6. jūnijs, P. M. u.c., C-264/18, EU:C:2019:472, 26. punkts). Pieņemot VNM regulu, Savienības likumdevējs saskārās ar šādām izvēlēm, un vienlaikus tam bija jāveic sarežģīti novērtējumi un izvērtējumi.

224 Argumenti, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi septītā pamata pirmās līdz trešās un piektās daļas atbalstam, ciktāl tie ir pieņemami, ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

225 Lai pamatotu šo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka VNM regulas 15. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 22. panta 1. punktā nav ievērots samērīguma princips, jo šīs tiesību normas neļaujot ņemt vērā atšķirības starp bankas, kura nonākusi likviditātes krīzē, situāciju salīdzinājumā ar maksātnespējīgas bankas situāciju. Konkrētāk, tā būtībā apgalvo, ka konvertācijas un norakstīšanas pasākums neļauj atrisināt likviditātes problēmas, ka šajā ziņā pastāv mazāk ierobežojoši pasākumi un ka atbilstošas kompensācijas neesamības gadījumā šāds pasākums ir nesamērīgs.

226 Ir jākonstatē, ka šī argumentācija ir balstīta uz šo tiesību normu acīmredzami kļūdainu izpratni.

227 Attiecībā uz konvertācijas un norakstīšanas pasākuma piemērotību likviditātes problēmu atrisināšanai no šīs regulas 22. panta 1. punkta formulējuma skaidri izriet, ka konvertācijas un norakstīšanas pilnvaru īstenošana tajā ir paredzēta tikai tad, ja VNV izvēlētais noregulējuma

instruments citādi radītu zaudējumus kreditoriem vai tā rezultātā tiktu konvertētas kreditoru prasības. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 177.–181. punktā nospriezdama, ka šī tiesību norma nav piemērojama automātiski un jebkādos apstākļos, bet ļauj ņemt vērā katras lietas apstākļus.

228 It īpaši no šīs regulas 22. panta 1. punktā formulējuma izriet, ka kapitāla instrumentu norakstīšana un/vai konvertācija šajā regulā ir paredzēta nevis tam, lai atrisinātu konkrētas vienības likviditātes problēmas, bet lai, cik vien iespējams, izvairītos no tā, ka VNV izvēlētā noregulējuma instrumenta piemērošana radītu zaudējumus šīs vienības kreditoriem vai tā rezultātā tiktu konvertētas kreditoru prasības. Kā Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi pārsūdzētā sprieduma 156. punktā – un apelācijas sūdzības iesniedzēja to nav kritizējusi –, ar šajā tiesību normā paredzēto norakstīšanu un konvertāciju tiek piemērots minētās regulas 15. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais princips, saskaņā ar kuru akcionāri ir pirmie, kam jāsedz zaudējumi.

229 Šajos apstākļos arguments, saskaņā ar kuru VNM regulas 22. panta 1. punktā paredzētais norakstīšanas pasākums neesot piemērots, lai sasniegtu mērķi atrisināt maksātspējīgas bankas likviditātes problēmas, nevar likt atbalstīts.

230 Šajā kontekstā attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 169. un 175.–189. punktu pietiek norādīt, ka šajos punktos Vispārējā tiesa ir izvērtējusi nevis VNM regulas 22. panta 2. punktā minēto noregulējuma instrumentu samērīgumu, bet gan norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošanas samērīgumu saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu. Tādējādi iebildums par šo instrumentu apgalvoto nepiemērotību, lai atrisinātu maksātspējīgas bankas likviditātes problēmas, ir neiedarbīgs.

231 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē šo 169. un 175.–189. punktu arī tādēļ, ka pastāvot alternatīvi mazāk apgrūtinoši pasākumi, salīdzinot ar noregulējuma darbību, ir jāatgādina, ka, runājot par nepieciešamības kritēriju, saskaņā ar VNM regulas 22. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu, noregulējuma shēmas pieņemšana un līdz ar to norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošanas priekšnosacījums ir tas, ka nepastāv pamatotas izredzes, ka alternatīvi privātā sektora vai prudenciāli pasākumi varētu novērst šo maksātnespēju pieņemamā termiņā. Tā kā šīs norakstīšanas pilnvaras var tikt īstenotas tikai tad, ja nav alternatīvu pasākumu, ar šādu alternatīvu pasākumu apgalvoto esamību nevar apstrīdēt norakstīšanas un konvertācijas nepieciešamību saskaņā ar VNM regulas 22. panta 1. punktu.

232 Attiecībā uz norakstīšanas vai konvertācijas pasākuma samērīgumu ir jāatgādina, pirmkārt, ka saskaņā ar VNM regulas 7. panta 2. punktu VNV ir atbildīga par tādu noregulējuma lēmumu pieņemšanu attiecībā uz finanšu iestādēm un pārrobežu grupām, kurām ir zināma nozīmība finanšu stabilitātei Savienībā. Turklāt no šīs regulas 14. panta 2. punkta b) apakšpunkta, kurā ir paredzēti noregulējuma mērķi, izriet, ka noregulējuma darbības mērķis tostarp ir izvairīties no ievērojami negatīvas ietekmes uz šo finanšu stabilitāti.

233 Otrkārt, ir jāņem vērā, kā tas ir norādīts šā sprieduma 218. punktā, ka minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie noregulējuma nosacījumi ierobežo noregulējuma shēmas pieņemšanu, attiecinot to tikai uz likviditātes ārkārtas krīzēm, kuras liek apšaubīt pašu attiecīgās vienības pastāvēšanu, ja nav neviena cita risinājuma kā vien noregulējums vai likvidācija saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 171., 185. un 204. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka noregulējums ir parastās maksātnespējas procedūras alternatīvs risinājums.

234 Turklāt, lai gan situācija, kad persona kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, kā precizēts VNM regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas b) un c) apakšpunktā, var rasties gan attiecīgās kredītiestādes maksātnespējas, gan likviditātes krīzes dēļ, no tā izrietoša faktiska vai iespējama maksātnespēja rada vienu un to pašu risku minētajai finanšu stabilitātei.

235 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa ir pamatoti – pēc analoģijas – ir balstījusies uz judikatūru, kas izriet no 2016. gada 19. jūlija sprieduma *Kotnik* u.c. (C-526/14, EU:C:2016:570, 74. punkts), lai nospriestu, ka vienības, uz kuru attiecas noregulējuma darbība, gadījumā 15. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētā principa, saskaņā ar kuru akcionāri pirmie sedz zaudējumus, piemērošana, kā arī šīs regulas 22. panta 1. punktā paredzēto kapitāla instrumentu norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošana ir sekas tam, ka vienības akcionāri uzņemas riskus, kas saistīti ar to ieguldījumiem, un ekonomiskās sekas, kas saistītas ar tās vienības noregulējumu, kura kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga.

236 Šo vērtējumu neatspēko prasītājas arguments, saskaņā ar kuru maksātspējīgai bankai, kurai ir likviditātes problēmas, nebūtu jāsaskaras ar zaudējumiem, kuri būtu jāsedz akcionāriem. Proti, VNM regulas 22. panta 4. punktā ir paredzēts, ka noregulējuma instrumentus piemēro, lai sasniegtu šīs regulas 14. pantā minētos mērķus saskaņā ar minētās regulas 15. pantā definētajiem noregulējuma principiem, un šo mērķu vidū nav iekļauts mērķis segt attiecīgās kredītiestādes zaudējumus. Tādējādi VNM regulas 22. panta 1. punktā paredzētā kapitāla instrumentu norakstīšana un/vai konvertācija, kas veicina to pašu mērķu sasniegšanu, nav vērsta uz to, lai segtu attiecīgās vienības ciestos zaudējumus, līdz ar to tās piemērošanas nosacījums nav šādu zaudējumu esamība.

237 Runājot par VNM regulas 20. panta 16. punktā, kā arī 76. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzēto kompensāciju, šā sprieduma 220. punktā ir atgādināts, ka kapitāla instrumentu norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošana saskaņā ar šīs regulas 22. panta 1. punktu nav uzskatāma par īpašuma atņemšanu, līdz ar to tā nav atkarīga no taisnīgas kompensācijas samaksas laikus saskaņā ar Hartas 17. panta 1. punkta otro teikumu.

238 Tomēr apstāklis, ka VNM regulas 20. panta 16. punktā un 76. panta 1. punkta e) apakšpunktā attiecīgā gadījumā ir paredzēta kompensācija akcionāriem, var veicināt šīs regulas 22. panta 1. punktā paredzētās kapitāla instrumentu norakstīšanas un/vai konvertācijas samērīgumu. Turklāt, ņemot vērā šā sprieduma 234.–236. punktā izklāstītos apsvērumus, apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini apgalvo, ka maksātspējīgas bankas, kurai ir likviditātes problēmas, akcionāriem ir jāpiemēro atšķirīga attieksme, salīdzinot ar maksātnespējīgas bankas akcionāriem. Tādējādi iebildumi attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 201. un nākamajiem punktiem ir jānoraida.

239 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildums, kas vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 169. punktu, izriet no minētā punkta acīmredzami kļūdainas izpratnes. Proti, Vispārējā tiesa tajā ir vienīgi pamatoti norādījusi, ka VNM regulas 15. un 22. panta piemērošana nozīmē, ka ir jābūt izpildītiem noregulējuma darbības noteikšanas nosacījumiem, nekādi nenospriežot, ka no norakstīšanas izrietošā iejaukšanās tiesībās uz īpašumu ir pamatota, ja šie nosacījumi ir ievēroti.

240 No tā izriet, ka septītā pamata pirmā līdz trešā un piektā daļa ir nepamatota.

241 Līdz ar to septītais pamats ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

D. Par otro pamatu, kas attiecas uz VNM regulas 14. un 20. panta, Direktīvas 2014/59 39. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu

242 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 520.–569. punktā Vispārējā tiesa, neievērojot VNM regulas 14. un 20. pantu, Direktīvas 2014/59 39. pantu, rūpības pienākumu un LESD 296. pantu, ir noraidījusi tās argumentāciju, saskaņā ar kuru *Banco Popular* pārdošanas procesā tika pieļauti pārkāpumi un šis process nav ļāvis iegūt augstāko cenu. Šis pamats ir iedalīts četrās daļās.

1. Lietas dalībnieku argumenti

243 Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 522. un 568. punktā nospriezdama, ka maksimālas pārdošanas cenas panākšana nav VNM regulas 14. pantā paredzēto noregulējuma mērķu vidū, lai gan, kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, šāds mērķis izriet no šī 14. panta un Direktīvas 2014/59 39. panta kopīga lasījuma. Lai sasniegtu maksimālas pārdošanas cenas panākšanas mērķi, esot jāievēro šīs direktīvas 39. panta 2. punktā noteiktie konkurences, pārskatāmības un nediskriminācijas kritēriji. Tomēr šajā lietā šīs prasības neesot tikušas ievērotas, jo *Banco Santander* piedāvājums, lai gan tas tika iesniegts pēc termiņa, esot ticis pieņemts, neinformējot pārējos potenciālos pircējus, it īpaši *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, ka tiem būtu bijis iespējams iesniegt piedāvājumu pēc paredzētā termiņa beigām.

244 Šī pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 544.–551. punktā apgalvodama, ka VNV ir varējusi aprobežoties ar piecu potenciālo pircēju uzaicināšanu uz pārdošanas procesu, kuri privātās pārdošanas procedūras laikā bija atteikušies iesniegt piedāvājumu, ir pārkāpusi no VNM regulas 14. panta, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2014/59 39. panta 2. punktu, izrietošās konkurences un maksimālas pārdošanas cenas panākšanas prasības. Proti, šīs procedūras neveiksme pierādot, ka šie potenciālie pircēji nav bijuši ieinteresēti *Banco Popular* iegādē, līdz ar to arī VNV uzsāktais publiskās pārdošanas process esot bijis lemts neveiksmei.

245 Šī pamata trešā daļa attiecas uz nediskriminācijas un konkurences principu neievērošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 551. un 552. punktā norādot, ka VNV nebija pienākuma sazināties ar citās dalībvalstīs reģistrētām kredītiestādēm, nav ievērojusi šos principus. Apstāklis, ka šādas iestādes nav izrādījušas interesi privātās pārdošanas procedūrā, nevarot attaisnot to, ka tās netiek kontaktētas, ņemot vērā atšķirības, kas raksturo privātās pārdošanas procedūras nosacījumus un VNV uzsāktā pārdošanas procesa nosacījumus, kuras izriet tostarp no iespējas samazināt kapitālu. Turklāt *Banco Popular* pārdošana Spānijas iestādei esot palielinājusi Spānijas ekonomikas sabrukuma risku.

246 Ar otrā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu panākt maksimālo pārdošanas cenu un izvairīties no jebkādas nevajadzīgas vērtības iznīcināšanas, pārsūdzētā sprieduma 561.–566. punktā nospriezdama, ka sabiedrības interešu apsvērumi var pamatot *Banco Santander* pēc termiņa iesniegtā piedāvājuma pieņemšanu.

247 *Banco Santander* norāda, ka otrais pamats ir nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai atkārto vai burtiski atveido pamatus un argumentus, kurus tā ir izvirzījusi Vispārējā tiesā. Šo pašu iemeslu dēļ Komisija, VNV un Spānijas Karaliste atsaucas uz šī pamata pirmās līdz trešās daļas daļēju nepieņemamību.

248 Attiecībā uz trešo daļu VNV piebilst, ka arguments par apgalvoto riska pieaugumu Spānijas ekonomikai nebija izvirzīts pirmajā instancē un līdz ar to ir nepieņemams. Tā uzskata, ka minētā pamata ceturtā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot norādījusi iespējami pārkāpto Savienības tiesību normu.

249 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* uzskata, ka otrais pamats ir nepamatots.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pieņemamību

250 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā kritizē apsvērumus, uz kuru pamata Vispārējā tiesa ir noraidījusi tās argumentāciju par iespējamiem pārkāpumiem pārdošanas procesā. Tā kā šī pamata pirmajā, otrajā un ceturtajā daļā ir ietvertas precīzas norādes par kritizētajiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, kā arī argumenti, ar kuriem tās ir pamatotas, saskaņā ar šā sprieduma 106. punktā atgādināto judikatūru tās nevar atzīt par nepieņemamām.

251 Turklāt, tā kā visas šīs daļas attiecas uz VNM regulas 14. un 20. panta, Direktīvas 2014/59 39. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu, VNV kļūdaini norāda, ka minētā pamata ceturtā daļa ir nepieņemama tādēļ, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav norādījusi iespējami pārkāpto tiesību normu.

252 Turpretim attiecībā uz otrā pamata trešo daļu ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 551. un 552. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi argumentu par citu dalībvalstu uzņēmumu apgalvoto diskrimināciju, tostarp pamatodamās uz to, ka no pieteikuma par lietas ierosināšanu neizriet, kā šādas iestādes būtu varējušas būt ieinteresētas *Banco Popular* publiskās pārdošanas procesā, lai gan tās nebija izrādījušas interesi šīs bankas iegādē privātās pārdošanas procedūras laikā. Lai gan apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja tagad precizē, kāda varētu būt šāda interese, tā tomēr nenorāda, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā būtu sagrozījusi pieteikumu par lietas ierosināšanu. *A fortiori*, tā nav pierādījusi šādu sagrozīšanu. Tādējādi tās argumentācija par šādu interesi saskaņā ar šā sprieduma 109. punktā atgādināto judikatūru ir nepieņemama.

253 Attiecībā uz šīs pašas daļas atbalstam izvirzīto argumentu, kas attiecas uz riska Spānijas ekonomikas stabilitātei iespējamo pieaugumu, VNV pamatoti norāda, ka šis arguments nebija izvirzīts pirmajā instancē un līdz ar to ir nepieņemams. Proti, pastāvīgā judikatūra ir tas, ka saskaņā ar Reglamenta 170. panta 1. punkta otro teikumu apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu. No pastāvīgās judikatūras arī izriet: ja kādam lietas dalībniekam būtu ļauts Tiesā pirmoreiz izvirzīt iebildumu, ko tas pirms tam nav izvirzījis Vispārējā tiesā, tas nozīmētu Tiesai, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, lūgt risināt strīdu, kas ir plašāks par to, kuru ir izskatījusi Vispārējā tiesa. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē tātad ir pārbaudīt tikai to, kā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi pamatus un argumentus, kas tajā tikuši apspriesti (spriedums, 2024. gada 18. janvāris, *Jenkinson*/Padome u.c., C-46/22 P, EU:C:2024:50, 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

254 Līdz ar to otrā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

b) Par lietas būtību

255 Otrais pamats, kas saistīts ar pārsūdzētā sprieduma 520.–569. punktu, attiecas uz VNM regulas 14. un 20. panta, Direktīvas 2014/59 39. panta, rūpības pienākuma un LESD 296. panta pārkāpumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi šajos punktos, *Banco Popular* pārdošanas procesā, ko veica VNV, ir tikuši pieļauti pārkāpumi, kas, kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, nav ļāvuši īstenot noregulējuma mērķi, kas ir panākt maksimālo pārdošanas cenu.

1) Par otrā pamata pirmo un ceturto daļu

256 Ar otrā pamata pirmo un ceturto daļu, kuras ir jāizskata kopā, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 522. punktā ir pieļauta tiesību kļūda, jo Vispārējā tiesa tajā ir nospriedusi, ka pārdošanas cenas maksimāla palielināšana nav noregulējuma mērķis VNM regulas 14. panta izpratnē. Turklāt tā norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi minētā sprieduma 561.–566. un 568. punktā, VNV, pieņemot *Banco Santander* pēc termiņa iesniegto piedāvājumu, nav izpildījusi pienākumu maksimāli palielināt pārdošanas cenu un izvairīties no jebkādas nevajadzīgas vērtības iznīcināšanas.

257 Pirmām kārtām, attiecībā uz kritiku, kas pausta par pārsūdzētā sprieduma 522. punktu, ir jāatgādina, ka VNM regulas 14. panta 1. punktā ir noteikts, ka, rīkojoties saskaņā ar šīs regulas 18. pantā minēto noregulējuma procedūru, VNV un Komisija ņem vērā noregulējuma mērķus un izvēlas noregulējuma instrumentus, kā arī noregulējuma pilnvaras, ar ko, pēc to ieskatiem, vislabāk sasniedzami noregulējuma mērķi, kas ir būtiski konkrētajā gadījumā.

258 Saskaņā ar minētās regulas 14. panta 2. punkta pirmo daļu šī panta 1. punktā minētie noregulējuma mērķi ir garantēt kritiski svarīgo funkciju nepārtrauktību, izvairīties no ievērojami negatīvas ietekmes uz finanšu stabilitāti, aizsargāt publiskā sektora līdzekļus, maksimāli samazinot paļaušanos uz ārkārtas finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem, aizsargāt noguldītājus, uz kuriem attiecas Direktīva 2014/49, un ieguldītājus, uz kuriem attiecas Direktīva 97/9, kā arī aizsargāt klientu finanšu līdzekļus un aktīvus.

259 Tātad pārdošanas cenas maksimāla palielināšana nav viens no VNM regulas 14. panta 2. punkta pirmajā daļā uzskaitītajiem noregulējuma mērķiem, un to apstiprina šī 2. punkta otrā daļa. Proti, saskaņā ar šo otro daļu, tieši tiecoties panākt minētā 2. punkta pirmajā daļā minētos mērķus, VNV un Komisija cenšas maksimāli samazināt noregulējuma izmaksas un neiznīcināt vērtību, ja vien tas nav nepieciešams minēto mērķu sasniegšanai.

260 Attiecībā uz Direktīvas 2014/59 39. panta 2. punkta pirmās daļas f) apakšpunktu, kas VNV ir jāņem vērā, nosakot pārdošanas kārtību saskaņā ar VNM regulas 24. panta 2. punkta d) apakšpunktu, ir jānorāda, ka šīs direktīvas 39. panta 2. punktā, kurā ir paredzēts, ka saistībā ar uzņēmuma pārdošanas instrumenta piemērošanu paredzētās pārdošanas mērķis ir, cik vien iespējams, panākt maksimālu pārdošanas cenu attiecīgajām akcijām vai citiem īpašumtiesību instrumentiem, aktīviem, tiesībām vai saistībām, ir noteikts nevis noregulējuma mērķis, bet viens no principiem, kas konkrēti reglamentē uzņēmuma pārdošanas instrumenta piemērošanu.

261 No tā izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 522. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka pārdošanas cenas maksimāla palielināšana pati par sevi nav noregulējuma mērķis VNM regulas 14. panta izpratnē.

262 Otrām kārtām, attiecībā uz to, ka VNV ir pieņēmusi *Banco Santander* piedāvājumu pēc šā sprieduma 49. punktā minētajā *FROB* 2017. gada 6. jūnija vēstulē noteiktā termiņa beigām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar VNM regulas 24. panta 3. punktu VNV var piemērot uzņēmuma pārdošanas instrumentu, neievērojot pārdošanas prasības, ja tā konstatē, ka šo prasību ievērošana varētu apdraudēt viena vai vairāku noregulējuma mērķu sasniegšanu. Tādējādi no paša šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka noregulējuma mērķu nepieciešamā īstenošana var attaisnot šo pārdošanas prasību neievērošanu, starp kurām ir arī piedāvājumu iesniegšanai noteiktais termiņš.

263 It īpaši no VNM regulas 24. panta 3. punkta, lasot to kopsakarā ar tās 14. panta 2. punkta b) apakšpunktu, izriet, ka VNV var nolemt neievērot pārdošanas prasības, ja tā uzskata, ka noregulējamās iestādes maksātnespēja vai iespējamā maksātnespēja rada vai palielina būtiskus draudus dalībvalstu finanšu stabilitātei vai ka attiecīgo prasību ievērošana varētu mazināt konkrēta uzņēmuma pārdošanas instrumenta efektivitāti, ierobežojot šī instrumenta iespējas šo draudu pārvarēšanā vai mērķa izvairīties no būtiskas negatīvas ietekmes uz šo finanšu stabilitāti sasniegšanā.

264 Ja šo mērķu sasniegšanai ir nepieciešams neievērot pārdošanas prasības, nevar uzskatīt, ka šī ievērošana būtu obligāta, ņemot vērā VNM regulas 14. panta 2. punkta otrajā daļā paredzēto normu. Kā atgādināts šā sprieduma 259. punktā, šajā tiesību normā ir tieši paredzēts, ka VNV un Komisija vienīgi cenšas maksimāli samazināt noregulējuma izmaksas un neiznīcināt vērtību, ja vien tas nav nepieciešams noregulējuma mērķu sasniegšanai.

265 Turklāt no paša Direktīvas 2014/59 39. panta 2. punkta pirmās daļas f) apakšpunkta formulējuma izriet, ka pārdošanas mērķis ir panākt maksimālu pārdošanas cenu tikai, ciktāl tas ir iespējams, un tas nozīmē, ka VNV un Komisijai ir jāņem vērā arī citi šīs direktīvas 39. panta 2. punktā minētie kritēriji, kas reglamentē pārdošanu, un it īpaši nepieciešamība ātri veikt noregulējumu. Katrā ziņā Komisijai un VNV ir jāpārliecinās, ka pasākumi, kas paredzēti, lai panāktu maksimālo pārdošanas cenu, nav pretrunā noregulējuma mērķiem, kuri minētās direktīvas 31. panta 2. punktā ir uzskaitīti identiski VNM regulas 14. panta 2. punktam.

266 Ir jāpiebilst, ka, ciktāl VNV un Komisijai, pieņemot noregulējuma shēmu, ir jāveic tehniska rakstura izvēles un sarežģītas prognozes un vērtējumi, tām ir jāatzīst zināma rīcības brīvība. Ņemot vērā šo rīcības brīvību, pārbaude tiesā, kas Savienības tiesai ir jāveic attiecībā uz noregulējuma shēmas motīvu pamatotību, nedrīkst tai likt ar savu vērtējumu aizstāt ECB vērtējumu, bet tās mērķis ir pārliecināties, ka šī shēma nav balstīta uz saturiski nepareiziem faktiem un ka tajā nav pieļauta neviena acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 4. maijs, ECB/*Crédit lyonnais*, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

267 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 561.–566. punktā ir uzskatījusi, pirmkārt, ka šā sprieduma 49. punktā minētajā *FROB* 2017. gada 6. jūnija vēstulē noteiktā pārdošanas procedūras grafika mērķis bija ļaut pabeigt visas formalitātes pirms tirgu atvēršanas, lai it īpaši izvairītos no *Banco Popular* kritiski svarīgo funkciju pārtraukšanas, otrkārt, ka *FROB* pieņēma *Banco Santander* piedāvājumu, kad šķita droši zināms, ka neviena no citām iestādēm, kas tika uzaicinātas piedalīties pārdošanas procedūrā, neiesniegs piedāvājumu, un trešķārt, ka VNV strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 6. punktā uzskatīja, ka šajos apstākļos ir saprātīgi pieņemt vienas iestādes, kas iesniegusi piedāvājumu, nosacījumus un tādējādi novērst nekontrolētu *Banco Popular* maksātnespēju, kas tostarp būtu varējusi apdraudēt tās kritiskās funkcijas. Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādi nenorāda, ka šajos VNV konstatējumos būtu pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

268 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 561.–566. punktā nospriezdama, ka VNV saskaņā ar VNM regulas 24. panta 3. punktu ir varējusi pieņemt *Banco Santander* piedāvājumu, lai gan tas tika iesniegts pēc *FROB* 2017. gada 6. jūnija vēstulē noteiktā termiņa beigām.

269 Turklāt, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā kontekstā norāda, ka citi potenciālie pircēji netika informēti par iespēju iesniegt piedāvājumu pēc termiņa beigām, pietiek norādīt, ka pārsūdzētā sprieduma 562. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka *Banco Santander* piedāvājums tika pieņemts tikai tad, kad šķita droši zināms, ka neviens no pārējiem uzņēmumiem, kas tika uzaicināti piedalīties pārdošanas procedūrā, neiesniegs piedāvājumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja neapgalvo, ka šis konstatējums būtu sagrozīts. Tādējādi ir jāuzskata, ka arguments par informācijas citiem potenciālajiem pircējiem apgalvoto nesniegšanu ir neiedarbīgs.

270 Līdz ar to otrā pamata pirmā un ceturtā daļa ir nepamatota.

2) Par otrā pamata otro daļu

271 Kā izriet no Direktīvas 2014/59 39. panta 2. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta un otrās daļas formulējuma, šajā pirmajā daļā minētie pārdošanas kritēriji neliedz noregulējuma iestādei vērsties pie konkrētiem potenciālajiem pircējiem, ar nosacījumu, ka netiek nepamatoti radītas priekšrocības potenciāliem pircējiem un netiek īstenota diskriminācija.

272 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 545. un 550. punktā ir konstatējusi, ka VNV savu lēmumu uzaicināt uz *Banco Popular* publiskas pārdošanas procesu noregulējuma ietvaros tikai piecas iestādes, kuras jau bija piedalījušās šī uzņēmuma privātās pārdošanas procedūrā, ir balstījusi uz objektīvu kritēriju pamata, kas izriet, pirmkārt, no intereses, kuru kontaktētie uzņēmumi jau bija pauduši privātajā pārdošanas procedūrā, otrkārt, steidzamības iemesliem, kā arī ļoti īsā laika, kas bija pieejams VNV uzsāktajam publiskās pārdošanas procesam, un, treškārt, nepieciešamības nodrošināt publiskās pārdošanas procesa konfidencialitāti.

273 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apstrīd pirmā kritērija attiecībā uz jau izrādīto interesi pamatotību. Tā uzskata, ka, tā kā privātās pārdošanas procedūra netika pabeigta, VNV uzsāktais publiskās pārdošanas process arī bija lemts neveiksmei.

274 Tomēr otrā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja pati atzīst, ka atšķirīgie un labvēlīgākie publiskās pārdošanas procesa nosacījumi, it īpaši VNV prasītā minimālā cena viena euro apmērā un iespēja samazināt kapitālu, varēja izraisīt to iestāžu interesi, kuras nebija izrādījušas interesi privātās pārdošanas procedūras ietvaros. Šajos apstākļos tās argumentācija nevar pierādīt, ka VNV būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ņemdama vērā jau izrādīto interesi un publiskas pārdošanas procesu attiecināda ma tikai uz iestādēm, kuras jau bija piedalījušās privātās pārdošanas procedūrā.

275 Tādējādi ir jāuzskata, ka otrā pamata otrā daļa ir nepamatota.

276 No tā izriet, ka otrais pamats ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

E. Par trešo un astoto pamatu, kas attiecas uz tiesību uz īpašumu un samērīguma principa pārkāpumu

277 Ar trešo un astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā norāda, ka ar strīdīgo noregulējuma shēmu nav ievērotas Hartas 17. pantā nostiprinātās tiesības uz īpašumu un samērīguma princips.

1. Par trešo pamatu

278 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi VNM regulas 14. pantu, Hartas 17. un 47. pantu, kā arī rūpības pienākumu un tiesības uz aizstāvību, jo pārsūdzētā sprieduma 669.–697. punktā tā ir nospriedusi, ka VNV nebija pienākuma nedz pārbaudīt, nedz arī norādīt, vai alternatīvi pasākumi būtu ļāvuši izvairīties no vērtības iznīcināšanas. Šis pamats ir iedalīts trīs daļās.

a) Lietas dalībnieku argumenti

279 Ar trešā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi VNM regulas 14. panta 2. punktu, lasot to kopsakarā ar Hartas 17. un 52. pantu, pārsūdzētā sprieduma 674.–678. punktā apstiprināmā, ka VNV nebija pienākuma norādīt, vai citi risinājumi būtu ļāvuši izvairīties no vērtības iznīcināšanas, nedz arī novērtēt noregulējuma darbības samērīgumu attiecībā uz akcionāru tiesībām uz īpašumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka nevar tikt uzskatīts, ka *Banco Popular* akcionāri nav cietuši lielākus zaudējumus kā tie, ko šie akcionāri būtu cietuši maksātnespējas procedūrā, lai gan šī banka tās noregulējuma brīdī bija maksātspējīga.

280 Ar šī pamata otro daļu tā norāda, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka 2016. gada noregulējuma plāna kļūdām nav nozīmes, izvērtējot 2017. gadā pieņemtās strīdīgās noregulējuma shēmas tiesiskumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šajā pamatojumā nav ņemts vērā, ka šis noregulējuma plāns kopš 2016. gada netika atjaunināts. Minētā plāna atjaunināšana būtu ļāvusi VNV uzdot veikt aktīvu nodalīšanu.

281 Ar minētā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 479.–492. punktā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību, uzskatīdama, pirmkārt, ka tās apsvērumi un tās iesniegtais eksperta ziņojums juridiski pietiekami nepamato tās argumentu, kā piedāvātie alternatīvie risinājumi būtu ļāvuši sasniegt noregulējuma mērķus, un, otrkārt, ka savas replikas pirmajā instancē ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzēja ir novēloti izvirzījusi argumentu, pamatodamās uz 2016. gada noregulējuma plānu, saskaņā ar kuru VNV esot nepietiekami sagatavojusi *Banco Popular* noregulējumu. Tomēr tā uzskata, ka strīdīgās noregulējuma shēmas konfidencialitāte tai ir liegusi iesniegt šādus argumentus vai pierādījumus vai iesniegt tos agrāk.

282 *Banco Santander* norāda, ka trešā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzībā ir tikai burtiski atkārtoti Vispārējā tiesā jau izklāstītie argumenti. Šī paša iemesla dēļ tā, tāpat kā Komisija, uzskata, ka šī pamata otrā daļa ir nepieņemama, savukārt VNV šajā ziņā norāda, ka arguments par iespējamu 2016. gada noregulējuma plāna atjaunināšanu pirmo reizi tika izvirzīts apelācijas sūdzībā. Attiecībā uz minētā pamata trešo daļu VNV un *Banco Santander* norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nemin nevienu tiesību kļūdu un neprecizē, kuras pārsūdzētā sprieduma daļas un punktus apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē.

283 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* uzskata, ka trešais pamats ir nepamatots.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

284 Attiecībā uz trešā pamata pirmo daļu ir jānorāda, ka ar šo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka strīdīgā noregulējuma shēma ir nesamērīgi aizskārusi tās tiesības uz īpašumu, vienlaikus norādot kritizētos pārsūdzētā sprieduma punktus, kā arī argumentus, uz kuriem tā balstās. Saskaņā ar šā sprieduma 106. punktā atgādināto judikatūru šī pirmā daļa nevar tikt atzīta par nepieņemamu kopumā.

285 Attiecībā uz šī pamata otro daļu VNV pamatoti norāda, ka arguments, saskaņā ar kuru 2016. gada noregulējuma plāna atjaunināšana būtu ļāvusi VNV uzdot veikt aktīvu nodalīšanu, ir nepieņemams, jo šis arguments pirmo reizi ticis izvirzīts apelācijas sūdzībā. Proti, no pārsūdzētā sprieduma 688. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā bija norādījusi uz kļūdām, kas pieļautas, sagatavojot šo noregulējuma plānu, savukārt tā šobrīd apstrīd to, ka minētais plāns vēlāk netika atjaunināts. Apelācijas sūdzības iesniedzēja neapgalvo, ka Vispārējā tiesa šajā jautājumā būtu sagrozījusi tās pirmajā instancē iesniegto prasības pieteikumu.

286 Attiecībā uz minētā pamata trešo daļu no apelācijas sūdzības būtībā izriet, ka šī daļa attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību, un ka tā ir saistīta ar pārsūdzētā sprieduma 479.–492. punktu gan attiecībā uz tās argumentu, ar kuriem tiek apstrīdēta noregulējuma neatbilstošā sagatavošana, iespējami novēloto raksturu, gan attiecībā uz dažādu apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegto ekspertu ziņojumu ņemšanu vērā. No tā izriet, ka šajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja precizē pārsūdzētā sprieduma kritizētos punktus, kā arī argumentus, uz kuriem balstās tās iebildumi.

287 Tādējādi ir jāuzskata, ka trešā pamata pirmā un trešā daļa ir pieņemama. Šī pamata otrā daļa ir jāatzīst par nepieņemamu.

2) Par lietas būtību

288 Trešā pamata pirmā daļa attiecas uz VNM regulas 14. panta 2. punkta, lasot to Hartas 17. un 52. panta gaismā, pārkāpumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 674.–678. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka VNV nebija pienākuma pārbaudīt, vai ar noregulējuma darbību tika ievērots samērīguma princips attiecībā uz akcionāru tiesībām uz īpašumu un, it īpaši, vai citi risinājumi būtu ļāvuši izvairīties no vērtības iznīcināšanas.

289 Ir jākonstatē, ka šī argumentācija izriet no pārsūdzētā sprieduma acīmredzami kļūdainas izpratnes.

290 Pirmkārt, apgalvodama, ka Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka VNV nebija pienākuma pārbaudīt, vai ar noregulējuma darbību tika ievērots samērīguma princips attiecībā uz akcionāru tiesībām uz īpašumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja balstās uz pārsūdzētā sprieduma 674. punkta izolētu un līdz ar to kļūdainu izpratni. Proti, pārsūdzētā sprieduma 673. punktā Vispārējā tiesa ir uzsvērusi,

ka vērtības iznīcināšana VNM regulas 14. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē attiecas ne tikai uz akcionāru un pašu kapitāla instrumentu turētāju mantiskām interesēm, bet arī uz noguldītāju, darbinieku un citu kreditoru mantiskām interesēm.

291 No šāda skatpunkta raugoties, Vispārējā tiesa minētajā 674. punktā būtībā ir vēlējusies uzsvērt, ka noregulējuma darbības samērīguma pārbaudē ir jāņem vērā ne tikai akcionāru intereses, bet arī citas intereses, un to apstiprina turpmākā Vispārējās tiesas analīze. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 675. punktā tā ir norādījusi, ka VNV strīdīgās noregulējuma shēmas 5. panta 2. punktā ir konstatējusi, ka uzņēmuma pārdošanas instruments ir piemērots, nepieciešams un samērīgs līdzeklis, lai sasniegtu noregulējuma mērķus. It īpaši minētā sprieduma 678. punktā Vispārējā tiesa tostarp ir uzsvērusi, ka saskaņā ar šīs shēmas 4. panta 6. punktā ietverto vērtējumu neērtības un izmaksas, kas saistītas ar noregulējuma darbības veikšanu, – galvenokārt akcionāriem un pakārtotajiem kreditoriem radušos zaudējumus – atsver no tās izrietošās priekšrocības, proti, *Banco Popular* kritiski svarīgo funkciju saglabāšana, negatīvās ietekmes uz ekonomiku un finanšu stabilitāti ierobežošana, kā arī tas, ka tiek novērsti zaudējumi, kas varētu rasties citiem kreditoriem.

292 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka noregulējuma rezultātā *Banco Popular* akcionāri nav cietuši lielākus zaudējumus nekā gadījumā, ja tai tiktu piemērota maksātnespējas procedūrā, pietiek norādīt, ka pārsūdzētā sprieduma 678. punktā Vispārējā tiesa ir vienīgi apkopojusi strīdīgās noregulējuma shēmas 4. panta 5. un 6. punkta saturu, lai, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma nākamā punkta, atbildētu uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru VNV šajā noregulējuma shēmā neesot ņēmusi vērā vērtības iznīcināšanu, ko saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas viedokli uzņēmuma pārdošanas instruments varēja radīt *Banco Popular* akcionāriem.

293 Otrkārt, pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa nekādi nav nospriedusi, ka VNV varēja nepārbaudīt, vai citi risinājumi būtu ļāvuši izvairīties no vērtības iznīcināšanas. Gluži pretēji, pārsūdzētā sprieduma 675.–677. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 5. panta 3. punktā VNV ir uzskatījusi, ka pārējie VNM regulā paredzētie noregulējuma instrumenti nav piemēroti un neļauj sasniegt noregulējuma mērķus tādā pašā mērā kā uzņēmuma pārdošanas instruments, un ka līdz ar to VNV ir pamatojusi, ka pēdējais minētais instruments ir nepieciešams šo mērķu sasniegšanai.

294 Šajā kontekstā minētajā 677. punktā ietvertais konstatējums nekādi neliek apšaubīt samērīguma prasību, saskaņā ar kuru, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizmanto mazāk ierobežojošs pasākums (attiecībā uz šo prasību skat. spriedumu, 2023. gada 9. novembris, *Altice Group Lux*/Komisija, C-746/21 P, EU:C:2023:836, 69. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, tikai tiktāl, ciktāl VNV bija pamatojusi, ka uzņēmuma pārdošanas instruments bija nepieciešams noregulējuma mērķu sasniegšanai, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka VNV nebija jānorāda, vai citi risinājumi būtu ļāvuši izvairīties no vērtības iznīcināšanas.

295 No tā izriet, ka trešā pamata pirmā daļa ir nepamatota.

296 Ar trešā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 479.–492. punktā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību. Tā būtībā apgalvo, ka strīdīgās noregulējuma shēmas konfidencialitāte tai ir liegusi vēl vairāk pamatot savus argumentus par noregulējumam alternatīvu risinājumu esamību un pirms replikas pirmajā instancē iesniegšanas norādīt, ka, ņemot vērā apgalvotās nepilnības 2016. gada noregulējuma plānā, VNV būtu varējusi labāk sagatavot noregulējumu.

297 Pirmkārt, it īpaši no pārsūdzētā sprieduma 345.–353. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka VNV tīmekļvietnē publicētās noregulējuma shēmas un 2. vērtējuma versijas, kurām tai bija piekļuve, nebija pietiekami pamatotas. Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 400. punktā Vispārējā tiesa ir secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav precizējusi, kādā mērā ekonomikas dati, kuri joprojām ir aizklāti šīs noregulējuma shēmas un 2. vērtējuma nekonfidenciālajā versijā, bija nepieciešami, lai saprastu minēto shēmu un izmantotu savas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

298 Turklāt šā sprieduma 131.–134. punktā ir konstatēts, ka Vispārējā tiesa nav pārkāpusi ne LESD 296. pantu, ne Hartas 47. pantu, pārsūdzētā sprieduma 723. punktā minētajā 2021. gada 9. jūnija rīkojumā nospriežot, ka attiecīgās noregulējuma shēmas pilnajam tekstam nav nozīmes prasības iznākumā.

299 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav juridiski pietiekami pierādījusi, ka attiecībā uz alternatīvu risinājumu esamību un *Banco Popular* noregulējuma sagatavošanu ar 2016. gada noregulējuma plānu strīdīgās noregulējuma shēmas konfidencialitāte tai būtu liegusi efektīvi aizstāvēt savas tiesības Savienības tiesā.

300 Līdz ar to trešā pamata trešā daļa ir nepamatota.

301 No tā izriet, ka trešais pamats ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

2. Par astoto pamatu

302 Ar astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 17. un 52. pantu, kā arī LES 5. panta 4. punktu, pārsūdzētā sprieduma 463.–492. punktā nospriezdama, ka ar strīdīgo noregulējuma shēmu nav pārkāptas tiesības uz īpašumu. Šis pamats ir iedalīts trīs daļās.

a) Lietas dalībnieku argumenti

303 Ar astotā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 467.–469. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka strīdīgā noregulējuma shēma nav radījusi nesamērīgu iejaukšanos *Banco Popular* akcionāru tiesībās uz īpašumu, jo noregulējuma vienīgā alternatīva bija maksātnespējas procedūra. Šajā kontekstā Vispārējā tiesa arī esot kļūdaini pamatojusies uz savu judikatūru, kas it īpaši izriet no 2018. gada 13. jūlija sprieduma *K. Chrysostomides & Co.* u.c./Padome u.c. (T-680/13, EU:T:2018:486), saskaņā ar kuru akcionāriem esot jābūt pirmajiem, kuriem ir jāsedz zaudējumi, kas var izraisīt pašu kapitāla iztrūkumu. Tomēr, atsaucoties uz savu argumentāciju, kas ir izklāstīta septītajā pamatā un apkopota šā sprieduma 195. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šī judikatūra nav piemērojama bankām, kuras noregulējuma brīdī – kā tas ir *Banco Popular* gadījumā – ir maksātspējīgas. Turklāt pretēji tam, kas esot apstiprināts pārsūdzētajā spriedumā, VNM regula nerada maksātnespējas prezumpciju.

304 Šī pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 466., 467. un 481. punktā nospriezdama, ka strīdīgā noregulējuma shēma atbilst no Hartas 52. panta 1. punkta izrietošajām prasībām. Konkrētāk, tā Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir vienīgi apstiprinājusi, ka VNM regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, tomēr tā nav pārbaudījusi, vai VNV savas

norakstīšanas pilnvaras ir īstenojusi likumā paredzētajos apstākļos un nepatvaļīgi, un it īpaši nav pārbaudījusi, vai šo pilnvaru īstenošanas pamatā ir bankas aktīvu un pasīvu vērtējums, kā tas ir prasīts VNM regulas 20. panta 5. punkta c) apakšpunktā un 21. panta 8. punktā.

305 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka apstrīdētās noregulējuma shēmas 6. panta 3. un 4. punkts ir kļūdaini balstīts uz 2. vērtējumu. Proti, vērtējuma ziņojumā esot tieši uzsvērts, ka tā mērķis nav noteikt, vai ir izpildīti noregulējuma darbības veikšanas vai norakstīšanas nosacījumi, un tādējādi tā izmantošana norakstīšanas pilnvaru īstenošanas vajadzībām esot izslēgta. Tādējādi esot bijis patvaļīgi – neraugoties uz visu – balstīties uz 2. vērtējumu, lai norakstītu *Banco Popular* pamatkapitālu. Turklāt 2. vērtējumā *Banco Popular* vērtība pretrunīgā un patvaļīgā veidā esot tikusi lēsta mīnus 8,2 miljardu euro apmērā, lai gan šī banka bija maksātspējīga.

306 Ar astotā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi Hartas 17. un 52. pantu, kā arī LES 5. panta 4. punktu, pārsūdzētā sprieduma 474.–476. punktā nospriezdama, ka īpašumtiesību vērtības samazināšana tika veikta, ievērojot samērīguma principu. Tomēr tās tiesību uz īpašumu aizskārumu nevarot uzskatīt par samērīgu, jo nav pienācīgas kompensācijas, kurā būtu ņemta vērā *Banco Popular* maksātspēja noregulējuma brīdī.

307 VNV norāda, ka astotā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nenorāda uz Vispārējās tiesas pieļautu tiesību kļūdu attiecībā uz apgalvoto tiesību uz īpašumu pārkāpumu. VNV un *Banco Santander* atsaucas uz šī pamata otrās daļas nepieņemamību, jo ar to apelācijas stadijā ir izvirzīti jauni fakti un argumenti un nav norādes ne uz vienu konkrētu pārsūdzētā sprieduma motīvu. Šo pašu iemeslu dēļ VNV apgalvo, ka minētā pamata trešā daļa ir nepieņemama.

308 Jebkurā gadījumā Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* uzskata, ka astotais pamats ir nepamatots.

b) Tiesas vērtējums

309 Attiecībā uz astotā pamata un it īpaši tā pirmās daļas pieņemamību apelācijas sūdzības iesniedzēja it īpaši pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir nospriedusi, ka VNM regula rada maksātnespējas prezumpciju. Tomēr, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 115. punktā, apelācijas sūdzībā nav identificēti pārsūdzētā sprieduma pamatojuma punkti, kuros Vispārējā tiesa būtu izdarījusi šādu konstatējumu, un līdz ar to tajā nav ievērotas no Reglamenta 169. panta 2. punkta izrietošās prasības. No tā izriet, ka šī pamata pirmā daļa ir daļēji nepieņemama.

310 Turklāt, kā ģenerāladvokāte ir pamatoti norādījusi secinājumu 117. punktā, minētā pamata otrā un trešā daļa ir balstīta uz argumentiem, kas pirmo reizi izvirzīti apelācijas tiesvedībā, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs šobrīd atsaucas uz apgalvotiem pārkāpumiem vērtējumā, kā arī atbilstošas kompensācijas neesamību. Tādējādi šīs abas daļas ir jānoraida.

311 Attiecībā uz astotā pamata pirmās daļas pamatotību ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē pārsūdzētā sprieduma 467.–469. punktu un šajā ziņā būtībā pamatojas uz tiem pašiem argumentiem, kurus tā ir izvirzījusi septītajā pamatā un kuri ir apkopoti šā sprieduma 195. punktā. Tādējādi to pašu iemeslu dēļ, kas ir izklāstīti it īpaši šā sprieduma 233.–235. punktā, ir jānospriež, ka šī argumentācija ir nepamatota.

312 No tā izriet, ka astotais pamats ir daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

313 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

VI. Par tiesāšanās izdevumiem

314 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

315 Reglamenta 138. panta 1. punktā, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

316 Tā kā šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, tai, ņemot vērā Komisijas, VNV un *Banco Santander* prasījumus, ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas, VNV un *Banco Santander* tiesāšanās izdevumus.

317 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

318 Līdz ar to Spānijas Karaliste, Parlaments un Padome savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **Apelācijas sūdzību noraidīt.**

2) ***Aeris Invest Sàrl* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas, Vienotās noregulējuma valdes (VNV) un *Banco Santander SA* tiesāšanās izdevumus.**

3) **Spānijas Karaliste, Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.**

[Paraksti]